

Curierul Adventist

OCTOMBRIE 2020: Valorile Împărăției și viața creștină
+ Incomparabilul Isus + Întâlniri care schimbă vieți
+ El face toate lucrurile frumoase + Trăind în timpul sfârșitului

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE: 27 NOIEMBRIE – 5 DECEMBRIE 2020

**Mergeți
în lume!**

Credincioșia
în viața creștină

- 3 Vineri** • Georgel Pirlitu
Parfumul unei vieți autentice
- 5 Sabat dimineață** • Ted Wilson
„Cuvântul Tău este o candelă
pentru picioarele mele”
- 8 Sabat după-amiază** • Emil Jigău
Atunci când salcâmul va străluci
- 10 Duminică** • Audrey Andersson
Valorile Împărăției și viața creștină
- 12 Luni** • Alain Coralie
Învățarea viețuirii sfinte
- 14 Marți** • Torben Bergland
Bucuria vieții depline
- 16 Miercuri** • Angel Manuel Rodriguez
Incomparabilul Isus
- 20 Joi** • Klaus Popa
Întâlniri care schimbă vieți
- 22 Vineri** • Gina Wahlen
El face toate lucrurile frumoase
- 24 Sabat dimineață** • Ellen G. White
Trăind în timpul sfârșitului
- 27 Mesaj pentru Darul Săptămânii
de Rugăciune** • Ioan Câmpian
O „jertfă de mulțumire”
pentru slava lui Dumnezeu
- 28 Sabat după-amiază** • Aurel Neațu
Discernământ la vremea sfârșitului
- 31 Lecturi pentru copii**
Linda Mei Lin Koh

Credincioșia în viața creștină

De Ted N.C. Wilson

Chiar înainte de înălțarea Sa, Isus Hristos a dat urmașilor Săi o însărcinare importantă: să ajungă la lume pentru El (vezi Matei 28:18-20).

Tema din această săptămână este „Mergeți în lume: Credincioșia în viața creștină”. Care este legătura dintre viața creștină și a merge în lume pentru Hristos? Există o mare legătură. Pentru că ceea ce suntem noi, ca persoane creștine, se descoperă în modul nostru de a trăi. Care sunt valorile și prioritățile noastre? Cum ne petrecem timpul și în ce mod ne consumăm resursele? Ce fel de viață trăim?

„Ce înseamnă să fii creștin? Să fii ca Hristos”, răspunde Ellen White.* El este exemplul nostru și doar prin harul și puterea Sa putem fi credincioși chemării Sale, pe măsură ce ne încredem total în Hristos și Cuvântul Său.

În această săptămână vom explora unele dintre cele mai importante subiecte, începând cu Biblia, ca temelie a viețuirii creștine. Vom vedea cum valorile creștine transmit altora stilul de viață creștin și cum virtuțile creștine ne ghidează viața. Sănătatea este un aspect foarte important al vieții creștine. Analizând viața lui Hristos, modelul nostru, vom fi cu adevărat încurajați și inspirați. Vor mai fi abordate următoarele subiecte: „Viața creștinului și media” și „Sexualitatea și viețuirea creștină”.

Vom încheia această săptămână specială cu prezentarea: „A trăi în timpul sfârșitului: Stilul de viață creștin și evenimentele finale”, de Ellen White.

Sper să vă alăturați explorării conexiunii dintre viața creștină și misiunea noastră în lume pentru Hristos. Să ne rugăm cu smerenie pentru ploaia târzie a Duhului Sfânt și pentru puterea pe care numai El ne-o poate da pentru a putea să trăim pentru El.

* Ellen G. White, *Manuscript Releases* (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1990), vol. 9, p. 230, egwwritings.org/?ref=en_9MR.230.1¶=59.129

Ted N. C. Wilson este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Anul XCVII, OCTOMBRIE 2020. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pirlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Vineri

Parfumul unei vieți autentice

Viața de credință și misiunea

GEORGEL PÎRLITU

A mai trecut un an. Acesta este o nouă dovadă de dragoste din partea lui Dumnezeu. Este un mare har să putem trăi bucuria unei noi săptămâni de rugăciune. Este un privilegiu uriaș să putem uni rugăciunile noastre, să ne cercetăm personal, să luăm decizii noi și mai ales să începem o viață nouă.

Tema principală a acestei săptămâni de rugăciune este viața creștină și misiunea noastră în favoarea celor de lângă noi. Ellen G. White scrie: „Dar planul lui Dumnezeu era ca, prin descoperirea caracterului Său prin poporul Israel, oamenii să fie atrași către Sine” (*Patriarhi și profeți*, p. 3). Timp de o săptămână vom încerca să înțelegem cât de mult este influențată misiunea noastră de o viață duhovnicească profundă. Putem avea darul vorbirii, putem cheltui sume imense pentru misiune, putem oferi timp din timpul nostru, dar, dacă toate aceste eforturi misionare nu sunt însoțite de o viață creștină autentică, riscurile eșecului sunt imense. Creștinul care crede că viața creștină și misiunea sunt realități separate nu doar că trăiește într-o mare confuzie, dar, în loc să fie un reflector al luminii dumnezeiești, va fi o verigă slabă în lanțul iubirii lui Dumnezeu.

Vă invit să observăm legătura strânsă dintre viața creștină și misiune, dintre parfumul unei vieți autentice și decizia unei persoane de a-L urma pe Dumnezeu, așa cum se poate vedea în viața unei femei care, în ciuda tragediilor prin care viața o trece, reușește performanța de a se îndrepta spre Dumnezeu, spre poporul Lui și spre principiile Lui, o persoană idolatră care, din punct de vedere omenesc, nu avea nicio șansă de a se converti la credința ebraică.

DRAMA UNEI FEMEI

Primul capitol al cărții Rut ne prezintă istoria emoționantă și dramatică a unei familii obișnuite. Este formată din Elimelec (tatăl), Naomi (mama), Mahlon și Chilion (fiii). Erau efratiți din Betleemul lui Iuda, o seminție care număra aproximativ 40 000 de bărbați. Elimelec era un bărbat a cărui viață gravita în jurul familiei sale. Spre deosebire de ceilalți bărbați din Betleem, el caută o alternativă la perioada de foamete pe care o traversau cu toții. Este un om cu inițiativă, curajos, care își asumă toate inconveniențele și riscurile plecării într-o țară străină. Intenția lui era să rămână în țara Moabului până va trece foametea din țara lui (Rut 1:1).

Cei patru părăsesc locurile natale și se stabilesc în țara Moabului (Rut 1:2), bucurându-se de prosperitatea acestei țări. Tabloul acestei familii, colorat până atunci în culori atât de vii, se întunecă brusc atunci când Elimelec încetează subit din viață. Nu știm care au fost cauzele morții sale, nici dacă moartea lui a avut legătură cu mutarea în țara Moabului. Cert este faptul că omul care și-a smuls familia de calea foametei încetează din viață.

Decesul lui Elimelec este o lovitură puternică pentru Naomi. O lovitură greu de suportat și la care nu se aștepta. Din câte se pare, Naomi era în vârstă, fapt care făcea și mai dificil noul ei statut de văduvă. Situația se ameliorează puțin atunci când copiii ei se căsătoresc. Aceștia iau fete moabite: una dintre ele se chema Orpa, iar cealaltă, Rut. După aproximativ zece ani de la decesul lui Elimelec, Naomi primește o nouă lovitură. Cei doi fii, Mahlon și Chilion, au parte de o moarte prematură, la fel ca tatăl lor. Naomi pierde totul. Nu întâmplător spune Biblia: „A rămas fără cei doi fii și fără bărbat” (Rut 1:5).

În noile circumstanțe, Naomi se vede nevoită să ia o decizie. Nu mai poate rămâne singură printre străini. Se gândește la Betleem, la neamul ei,

la siguranța de care s-ar putea bucura acolo. Între timp aflase că foamea a trecut. Minte ei este asaltată de zeci de întrebări care rămân fără răspuns. Naomi este pregătită să se întoarcă acolo unde știa că este locul ei, dar nu este ușor să depășească gândul că au plecat patru din Betleem, iar acum se întoarce singură.

REFUZUL LUI RUT

Înțelegând că drama nurilor nu este mai mică decât a ei, Naomi insistă ca Orpa și Rut să se întoarcă la familiile lor. Când le-a vorbit prima dată despre această perspectivă, ambele nuri au spus: „Nu, noi vom merge cu tine la poporul tău” (Rut 1:10). Când le-a vorbit a doua oară, Orpa decide să se întoarcă la familia ei, Rut însă nu cedează. Naomi insistă pentru a treia oară, dar și de această dată Rut refuză. În cele din urmă, văzând hotărârea ei, Naomi acceptă să meargă împreună.

Mulți pastori folosesc cuvintele lui Rut: „Încotro vei merge tu, voi merge și eu. (...)” pentru predicile de la nuntă, și nu este greșit, pentru că aceste cuvinte reprezintă un adevărat angajament de fidelitate. Dar nu trebuie să uităm că aceste cuvinte sunt spuse de Rut cu referire la soacra ei. Unei tinere îi este ușor să spună aceste cuvinte unui tânăr chipeș și drăguț, cu care vrea să împartă tot restul vieții. Dar Rut spune aceste cuvinte unei femei bătrâne, care îi era soacră. Ce viitor îi putea oferi o bătrână? Cum va fi în Betleem, locul din care plecase această familie din cauza foamei? Cu toate acestea, Rut decide să o urmeze.

Nu avea Rut unde să se ducă? Nu avea părinți? Nu avea frați? Nu avea rude? Nu avea prieteni? Îmi este foarte greu să cred că Rut nu avea unde să meargă. Probabil că Rut era o femeie sensibilă care se îngrijora mai mult pentru viitorul soacrei sale decât pentru viitorul ei. Să-ți închizi viitorul pentru că o bătrână rămâne singură? Gestul făcut de Rut îl întâlnești o dată la câteva sute de ani. Nu întâmplător

O viață autentică și o familie unită rămân argumente puternice în favoarea existenței lui Dumnezeu și a valabilității principiilor Lui.

numele cărții nu este Naomi, așa cum ar fi fost normal, ci Rut, în memoria gestului ei de excepție. Cartea aceasta încearcă să elogieze gestul nefiresc pe care îl face Rut pentru soacra ei.

VIAȚA ȘI FAMILIA LUI NAOMI

Dincolo de aprecierile pe care, pe drept, le putem face în dreptul lui Rut, nu trebuie trecută cu vederea Naomi. Decizia neașteptată a lui Rut de a nu se întoarce acasă, de a merge cu Naomi la poporul ei și de a se închina Dumnezeului ei, are o legătură strânsă cu Naomi. Nu știm cât de mult le-a vorbit Naomi nurilor ei despre Dumnezeul lui Israel, dar putem intui cât de mult a vorbit viața ei despre acest Dumnezeu.

Oricât de sensibilă, umilă și supusă ar fi fost Rut, dacă Naomi ar fi fost o femeie pretențioasă, absurdă, pătinoasă și lumească, Rut ar fi avut suficiente motive să se întoarcă la familia ei. Dar felul de viață al acestei soacre a reușit să creeze o relație de suflet atât de puternică, încât Rut a decis altfel de cum s-ar fi așteptat Naomi.

Încă din primul verset al cărții Rut se vorbește despre Naomi, care a fost alături de soțul ei în planul mutării din Betleem, fapt care demonstrează că viața lor de familie era caracterizată de unitate și pace. Probabil că Rut a putut vedea diferența dintre familia ei și familia în care intrase prin căsătorie. Familia lui Naomi a fost un argument puternic în favoarea Dumnezeului ei.

VIAȚA ȘI FAMILIA NOASTRĂ

Este timpul să ne întrebăm cum este în familiile noastre. Pentru că mult mai important decât ce știi cei de lângă noi despre casa noastră este ce este în casa noastră.

Ca soț, am învățat iubirea, tandrețea, lepădarea de sine și dependența de Dumnezeu? Ca soție, am învățat supunerea, respectul, îngăduința creștină și bunătatea? Ca părinți, am învățat răbdarea, umilința și iertarea? Dacă am reușit să învățăm ceva din toate acestea, înseamnă că familia noastră stă ca un martor pentru Dumnezeu. Dacă nu am învățat, este timpul chiar acum să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să învățăm acestea de la El.

Și astăzi, o viață autentică și o familie unită rămân argumente puternice în favoarea existenței lui Dumnezeu și a valabilității principiilor Lui. Între trăirea noastră și misiunea noastră există o strânsă legătură. Și azi, parfumul unei vieți de credință autentice are ca rezultat întoarcerea oamenilor spre Dumnezeu. El să ne ajute să trăim „frumos ca în timpul zilei”, iar prin trăirea noastră, cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu să ajungă la această frumoasă experiență.

Sugestii pentru rugăciune

1. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru timpul de har de care încă ne bucurăm.
2. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne aflăm în biserică datorită unor persoane care, prin viața lor, ne-au câștigat de partea Lui.
3. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să facem din viața și familia noastră martori ai dreptății și bunătății Sale.

Georgel Pirlitu este secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

A person is seen from behind, standing on a dirt path at night. They are holding a glowing lantern in their right hand, which is raised. Numerous white light trails radiate outwards from the lantern, creating a starburst effect against the dark night sky. The person is wearing a light-colored jacket and dark pants. The path is illuminated by the lantern's light, and some grass is visible on the sides.

Sabat dimineață

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele”

**Biblia, ca temelie
a viețuirii creștine**

TED WILSON

Am trăit un moment important al vieții mele. După terminarea Academiei Takoma, în Maryland, Statele Unite, am decis să-mi continui studiile la Sierra College (acum a devenit universitate) în California, la o depărtare mai mare de 4 100 km. Odată angajat în această nouă și importantă fază a vieții, tatăl meu mi-a trimis, într-o scrisoare, un semn de carte cu următorul citat, scris de mâna lui:

„Consacră-te în fiecare dimineață lui Dumnezeu pentru ziua aceea! Supune-l toate planurile tale, ca ele să fie aduse la îndeplinire sau abandonate, după cum va hotărî El, în providența Sa. În acest fel, zi de zi să-ți încredințezi viața în mâinile lui Dumnezeu și, astfel, viața ta va fi modelată din ce în ce mai mult după viața Domnului Hristos.”¹

Nu numai că am apreciat timpul și grija pe care tatăl meu le-a demonstrat cu acest gest, dar a însemnat mult pentru că am primit o așa puternică învățătură spirituală din Spiritul Profeției. De atunci am început să îndrăgesc scrierile lui Ellen White.

Am ținut acel citat în Biblia mea ani de zile, până când această Biblie prețioasă a fost pierdută. Cu câțiva ani în urmă i-am cerut tatălui meu să rescrie acel citat, iar acum am o a doua versiune a lui în Biblia mea. Este un citat atât de valoros și o aducere aminte a grijii spirituale pe care tatăl meu a avut-o pentru mine. Niciodată să nu dați la o parte ca fiind neimportantă concentrarea pe spiritualitate și timpul investit în copiii voștri. Veți fi răsplătiți prin manifestarea influenței și puterii Duhului Sfânt în ei.

PUTEREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

Când ne consacram pe noi lui Dumnezeu și îi predăm Lui în fiecare zi planurile noastre, este important să ne luăm timp și să-L ascultăm cum ne vorbește prin citirea Bibliei. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105).

În lumea de astăzi, mulți filozofi umaniști, avizi după atenția noastră, ne conduc pe cărări lăturalnice foarte întunecate. Dar credibilitatea Cuvântului lui Dumnezeu este dovedită. Ne luminează calea și ne conduce pe o direcție divină, demnă de încredere. Cuvântul ne furnizează chiar temelii pentru dezvoltarea și menținerea relației cu Isus Hristos și descoperirea a ceea ce înseamnă viața pe care El dorește să o avem. Acesta este cuvântul viu al lui Hristos – adevărul veșnic care transcende toate culturile umane și ne îndreaptă spre cultura cerului.

Atunci când a fost ispitit de Satana, Isus a spus cu îndrăzneală: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). Aceasta ne spune că fiecare părticică a Scripturii este importantă. Nu pretendem că Dumnezeu a dictat Biblia cuvânt cu cuvânt, dar o acceptăm ca fiind total inspirată de Duhul Sfânt. Petru a spus acest lucru foarte clar: „Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos... Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:19-21).

ADEVĂR DE BAZĂ

Când s-a rugat pentru ucenicii Săi (și pentru noi), Hristos a menționat puterea Cuvântului spunând: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17).

Într-o lume în care adevărul este considerat relativ, bazat pe experiența proprie de viață, Hristos proclamă cu hotărâre Cuvântul Său – Biblia – ca fiind adevărul solid, neschimbător. Prin puterea Duhului Său Sfânt, adevărul Său lucrează asupra inimii noastre, schimbând-o și sfințind-o.

De aceea, Biblia este temelii viețuirii creștine. Ea stabilește ce înseamnă să fii urmaș al lui Hristos (vezi Matei 5). Ea ne dă exemple de personaje evlavioase și ne descoperă cum „calea celor stricați este pietroasă” (Proverbele 13:15). Ea ne asigură înțelepciunea eternă, „înțelepciunea care duce la mântuire” (2 Timotei 3:15) și care este destul de simplă, încât și un copil poate s-o înțeleagă. Prin istorie și profeție vedem cum Dumnezeu a condus în trecut și suntem asigurați că ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla (Iosua 21:45; 2 Corinteni 1:20). Din paginile Scripturii am aflat

Prin Scriptură și rugăciune, noi ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu.

care sunt originea și destinul nostru (Geneza 1:1; Apocalipsa 21:1; 22:17).

Prin Scriptură și rugăciune, noi ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu. „Dacă dorești să-L cunoști mai bine pe Mântuitorul, studiază Sfintele Scripturi”, ni se spune în *Calea către Hristos*. „Umple-ți inima cu Cuvântul lui Dumnezeu! El este apa vie care stinge setea ta arzătoare. El este pâinea vie venită din cer.”²

Ellen White explică: „Biblia n-a fost scrisă numai pentru cei învățați; dimpotrivă, ea a fost destinată oamenilor de rând. Marile adevăruri necesare pentru mântuirea noastră ne sunt prezentate tot așa de limpede ca lumina zilei; nimeni deci nu va fi dus în rătăcire și nu va pierde cărarea, cu excepția celor care urmează propria lor judecată în loc să urmeze voința lui Dumnezeu, care este așa de clar descoperită în Cuvântul Său.”³

Apoi ea ne avertizează: „Nu trebuie să primim învățăturile niciunui om drept învățături ale Sfintelor Scripturi, ci personal trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu.”⁴

PROPRIUL EI INTERPRET

Această metodă este sprijinită de abordarea biblico-istorică (așa-numita metodă biblico-gramaticală) pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este descrisă în „Metode ale studiului biblic”, document votat de biserica mondială.⁵ Această metodă de

studiu a Bibliei, revizuită cu grijă, permite Bibliei să fie propriul ei interpret, și nu individul sau cultura, așa cum propun metodele critice ale Bibliei. Această metodă este explicată mai pe larg în cartea *Tragedia veacurilor*:

„Limbajul Bibliei trebuie să fie explicat după înțelesul lui evident, afară de faptul că se folosește un simbol sau o figură de stil. ... Dacă oamenii ar lua Biblia așa cum stă scris, dacă n-ar fi fost învățători neadevărați care să-i răătăcescă și să le încurce mințile, s-ar fi îndeplinit o lucrare care ar fi produs bucurie îngerilor și ar fi adus la staulul lui Hristos mii și mii de oameni care acum pribegesc în rătăcire.”⁶

Timp de secole, bărbații și femeile credincioase și-au asumat riscuri mari acceptând ceea ce scrie în ea. Unii și-au dat chiar viața pentru că au fost credincioși Scripturii. Astăzi, cartea aceasta este foarte accesibilă tuturor. În fiecare an sunt tipărite mai mult de 100 de milioane de Biblii, iar YouVersion, o aplicație de pe care se poate descărca Biblia, are mai mult de 100 de milioane de descărcări.⁷ Aceasta în plus față de multe alte versiuni online disponibile.

CREZÂND ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Cu siguranță, mulți oameni cred că este important să aibă o Biblie, dar câți mai cred că este important să o citească, să mediteze asupra ei și să-i urmeze sfaturile?

Evreii din Bereea așa gândeau. „Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa” (Faptele 17:11).

Așa putem și noi să facem. Studiul zilnic al Bibliei, îmbinat cu rugăciunea, este esențial pentru experiența noastră spirituală. Dacă nu suntem conectați cu cerul, este imposibil să creștem spiritual (vezi 2 Petru 3:18). Ce privilegiu avem ca să luăm legătu-

ra cu Dumnezeu în fiecare zi, știind că El tânjește după comunicarea cu noi!

Încerc să încep fiecare zi prin a îngenunchea imediat ce mă trezesc dimineața. Mă așez în mâinile lui Dumnezeu, cerând înțelepciune și Duhul Sfânt în viața mea. Dumnezeu nu dă niciodată greș în oferirea ajutorului Său. Încerc să citesc Biblia într-o manieră sistematică, urmărind planul de citire al Bibliei: Believe His Prophets⁸ (Credeți în profeții Săi) și din alte părți ale Bibliei, urmate de Spiritul Profeției. Am observat că este util să studiez ghidul Școlii de Sabat adulți și alte forme de resurse pentru studiu, care întăresc umblarea unei persoane cu Domnul.

Întotdeauna mă rog înainte de a citi Cuvântul lui Dumnezeu, cerând călăuzirea Duhului Sfânt, deoarece studiul Bibliei nu ar trebui făcut niciodată fără rugăciune. Sunt atât de recunoscător pentru „Cuvântul scris”, concretizat de „Cuvântul întrupat”, Isus Hristos.

Fiind creștin adventist de ziua a șaptea, nu permite nimănui să te abată de la studiul zilnic al Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu. Bea din apa profundă a adevărului Scripturii și a sfaturilor găsite în Spiritul Profeției. Viața ta spirituală va fi îmbogățită peste măsură. Dacă vom intra în comuniune cu Dumnezeu, El ne va transforma, așa cum a făcut-o cu Enoh, dacă umblăm zilnic cu El.

„În mijlocul unei vieți de muncă activă, Ehoah a menținut cu stăruință comuniunea sa cu Dumnezeu. Cu cât era mai mare și mai presantă lucrarea, cu atât mai continue și mai fierbinți erau rugăciunile. ... El se retrăgea pentru a petrece un timp în singurătate, flămânzind și însetând după cunoștința divină pe care numai singur Dumnezeu o poate da. Având o astfel de comuniune cu Dumnezeu, Enoh a ajuns să reflecte din ce în ce mai mult chipul divin.”

„Și noi putem umbla cu Dumnezeu. Când vom face aceasta, fața

noastră va fi luminată de lumina prezenței Sale, vom vorbi despre puterea Lui, spunând: «Laudă Domnului! Domnul este bun și bun este cuvântul Lui» ... Iar aceia care vor fi luați la cer la sfârșitul timpului vor fi aceia care au avut comuniune cu Dumnezeu pe pământ.”⁹

Ce privilegiu minunat avem – să comunicăm cu Dumnezeu în fiecare zi prin metodele pe care El ni le-a indicat! Ce bucurie să știm că într-o zi, curând, El va veni să ne ia acasă!

Întrebări pentru reflecție:

1. Cum putem face studiul personal al Bibliei mai antrenant? Gândiți-vă la cinci căi de studiu al Cuvântului lui Dumnezeu.
2. Cum te raportezi la pasajele dificile din Scriptură? Care ar fi abordarea lui Isus?
3. Cum putem noi să transmitem generației viitoare de adventiști importanța conexiunii cu Cuvântul lui Dumnezeu?

¹ Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 70.

² *Ibid.*, p. 88.

³ *Ibid.*, p. 89.

⁴ *Ibid.*

⁵ “Methods of Bible Study” documentul: www.adventist.org/articles/methods-of-bible-study/

⁶ Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 598.

⁷ “29 Good Bible Sales Statistics,” BrandonGaille Small Business & Marketing Advice, <https://brandongaille.com/27-good-bible-sales-statistics/>.

⁸ Acest plan de studiu poate fi accesat la pagina: www.believehisprophets.org.

⁹ Ellen G. White, *Sons and Daughters of God* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn, 1955), p. 20.

Ted. N. C. Wilson este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial.

Sabat după-amiază

Atunci când salcâmul va străluci

Inima chivot

EMIL JIGĂU

Viața noastră religioasă este puternic legată de locașul de închinare. Aici este locul de întâlnire cu cerul și de părtășie frățească, un loc cu profunde semnificații spirituale.

În vechime, lucrurile stăteau la fel. Templul nu era doar o curiozitate iudaică, ci el reprezenta pedagogia mântuirii. El a fost conceput după un plan venit direct din cer: „Să-l faci după chipul care ți s-a arătat pe munte” (Exodul 26:30).

Cea mai importantă piesă din sanctuarul Vechiului Testament era chivotul, pe care-l regăsim și în Noul Testament în forma lui vie, a noului legământ – Evrei 10:16: „Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor.” Aici se află miezul religiozității noastre – „viața creștină” (Ted Wilson). Inima noastră reprezintă locuința sfântă a lui Dumnezeu, chivotul Celui Preaînalt, casa lui Dumnezeu, focar arzător al dragostei, noianul tuturor virtuților. Pentru Vechiul Testament, chivotul este simbolul prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. În Noul Testament, chivotul devine o persoană vie, concretă. Dumnezeu își propune să locuiască într-o persoană, într-o inimă. În chivot – așa cum știm – erau păstrate cele două table ale Legii, care manifestau voința lui Dumnezeu de a menține alianța cu poporul Său, indicându-i condițiile pentru a fi fidel față de legământul Lui.

Conform cu Evrei 10:16, inima este cea care îl primește pe Isus, Cuvântul viu, tot conținutul voinței lui Dumnezeu, al adevărului Său devenind astfel chivotul alianței dintre om și Dumnezeu prin sacrificiul suprem al Domnului Isus Hristos.

INIMA CHIVOT

Cum este posibilă producerea acestui miracol divin? Să urmărim Exodul 25:10-22. Fiecare amănunt este plin de încărcătură spirituală. Aspectele vizibile au menirea de a le exprima pe cele transcendente. De aceea, respectarea planului și înțelegerea semnificațiilor sunt elemente vitale. Întotdeauna oamenii credinței au căutat să vadă ce se ascunde dincolo de material. Oprirea la nivel material devine idolatrie, scop în sine. Abel vede în blândul miel jertfit pe Mântuitorul lumii; Avraam saltă de bucurie văzând ziua Lui; Moise privește dincolo de avantajele Egiptului spre cele veșnice.

„Să facă un chivot.” Aici este vorba de un unicat; nu are corespondent, nu este produsul imaginației omenesti. Mântuirea vine de sus printr-un Mântuitor unic. Adevărul este unic, n-ai voie să schimbi nimic. Luther afirma: „Să nu se atingă de Cuvânt.”

Cum ne imaginăm acest chivot? Un computer din ultima generație? Nu, el este o ladă simplă. Tot ceea ce Dumnezeu a creat este simplu, natural, dar cu valențe profunde... Vioreaua discretă și plâpândă își face simțită prezența prin parfumul suav și natural pe care îl degajă. În simplitate vorbim elocvent despre adevăr.

Unicitatea se referă și la unicitatea noastră ca ființe umane în care Dumnezeu lucrează tandru, progresiv, cu multă răbdare, conform specificității individuale, în vederea transformării noastre în cetățeni ai Împărăției Sale.

„De lemn de salcâm.” Salcâm... curioasă alegere. Lemn dificil, nesupus, copacul pustiei, noduros, greu de prelucrat, greu de găsit o scândură

Îmbrăcarea noastră în neprihănirea Domnului Hristos ne recomandă pentru comunitatea cerească.

bună. Un simbol perfect pentru omul firesc, ieșit din pământ, nedemn, aflat într-o permanentă luptă cu el însuși (Romani 7:18-24). Tâmplarul de mobilă fină din Galileea Se coboară la nivelul fiecăruia dintre noi pentru a realiza marele proces al transformării.

„Să-l poleiești cu aur curat.” A polei cu aur întins în foițe este o operație dificilă. Lemnul și aurul reprezintă cele două firi, partea omenească, respectiv remediul ceresc (Apocalipsa 3:18). Când privești la scândura poleită, vezi aurul, lemnul fiind ascuns în neprihănire. „El ne prezintă Tatălui îmbrăcați în veșmântul alb al propriului Său caracter și mijlocește înaintea lui Dumnezeu în favoarea noastră, zicând: „Eu am luat locul păcătosului. Nu privi la acest fiu încăpățânat, ci privește la Mine.” (Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 9)

„Pe dinăuntru și pe dinafară.” Un proces dificil care începe din interior spre exterior, ceea ce Biblia numește experiența nașterii din nou. Strălucirea se manifestă dinăuntru spre afară. Doar niște inimi renăscute pot genera o viață plină de fapte ale sfințeniei. Lemnul primește valoare după poleire. Îmbrăcarea noastră în neprihănirea Domnului Hristos ne recomandă pentru comunitatea cerească. „Să ne folosim deci cât mai mult de mijloacele harului care ne-au fost puse la dispoziție, ca să fim transformați până la deplina asemănare cu El și pentru a fi readuși în tovărășia îngerilor slujitori, în armonie și comuniune cu Tatăl

și cu Fiul” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 22).

„Să pui în chivot mărturia.” Orice religie are obiecte cultice pe care le venerază. Aici, nu obiectul este de primă valoare, ci conținutul – mărturia.

Mărturia (sau Cele Zece Porunci) este darul lui Dumnezeu, mărturisind cum sunt cei din cer și cum trebuie să devenim noi. Să vadă toți cum trebuie să fie. Tema din această săptămână este „Mergeți în lume: Credințioșia în viața creștină”. Care este legătura dintre viața creștină și a merge în lume pentru Hristos? Există o mare legătură. Pentru că ceea ce noi suntem ca persoane creștine se descoperă în modul nostru de a trăi. Care sunt valorile și prioritățile noastre? Cum ne petrecem timpul și în ce mod ne consumăm resursele? Ce fel de viață trăim?

Numai cei îmbrăcați în aur pot și vor avea legea morală cuprinsă în existența lor. Lemnul rebel, firesc, trebuie îmbrăcat mai întâi în aur pentru a conține și exprima cerințele legii.

„Să faci un capac al ispășirii.” De ce este nevoie de capac pentru ocrotire? Spațiul liber de deasupra chivotului pune în primejdie toți salcâmul lumii, o lume condamnată. Undeva trebuie să fie o opreliște. Soarta salcâmului în fața legii este condamnare, pârjol. Pe cine atinge legea? Isus a luat asupra Lui condamnarea legii (Isaia 53). De aceea trebuie îmbrăcat cu aur, de aceea este necesar un capac al ispășirii. Dacă n-ar fi capacul ispășirii, ce s-ar întâmpla cu lumea aceasta?

„Un capac al ispășirii de aur curat.” Capacul nu este din lemn de salcâm îmbrăcat în aur, ci din aur curat. Harul este al lui Hristos. În harul divin nu este nimic de origine omenească.

Aici avem bine stabilită relația dintre har și lege. Cele două se justifică reciproc. Legea condamnă și, implicit, caută harul, iar harul împlinește legea. Regele condamnă sau grațiază, dar niciodată nu schimbă articolele legii.

„Să faci doi heruvimi... la cele două capete ale capacului ispășirii.” O poziție din care pot privi atât spre har, cât și spre lege. O privire ce cuprinde perspectiva de ansamblu a celor două atribute fundamentale ale caracterului lui Dumnezeu: dreptatea și dragostea.

„Acolo Mă voi întâlni cu tine.” Dumnezeu vorbește cu noi de la nivelul harului. Câtă iubire! De aici primim izbăvirea sau sentința de condamnare. Dreptatea este întotdeauna căutată la forul suprem. Nu avem pace până nu am ajuns aici. Însă odată ajunși aici, ori acceptăm salvarea, ori o respingem.

ATUNCI CÂND SALCÂMUL VA STRĂLUCI ȘI ÎNĂUNTRU, ȘI AFARĂ

Suntem confrunțați cu lupte interioare și exterioare. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul istoriei acestei lumi, ele se vor întezi. De unde vom putea primi puterea de a înainta? Cum vom reuși să îndeplinim porunca: „Mergeți în lume”? Unde ne vom putea ascunde de furia dușmanului? Să ne ascundem între aur (neprihănire) și capac (al ispășirii) până ce lupta se va sfârși. Cel ascuns în foițele de aur și acoperit de capacul ispășirii va primi o mântuire sigură. Aceasta este lupta credinței. Aici este apogeul biruinței – când salcâmul va străluci și înăuntru, dar și în afară.

Întrebări pentru reflecție

1. De ce este important ca schimbarea vieții să se producă din interior spre exterior?
2. Poți identifica transformările harului în inima ta?
3. Care sunt pentru tine semnificațiile expresiei „îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos”? (Romani 13:14)

Emil Jigău este trezoriul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

Duminică

Valorile Împărăției și viața creștină

AUDREY ANDERSSON

Advenștii de Ziua a Șaptea se găsesc în cele mai multe țări din lume. Apocalipsa 14:12 ne spune de ce. Acest pasaj apocaliptic descrie două valori și adevăruri esențiale după care este evaluată viața creștină. Ei păstrează credința în Isus, ca singurul Salvator al umanității, și păzesc poruncile lui Dumnezeu. Aceste valori nepieritoare aduc pace, bucurie și fericire în viața omului.

CHEMARE LA LOIALITATE

Loialitatea față de Isus este esențială credibilității noastre ca martori ai Săi. Lipsa loialității înseamnă cădere spirituală totală.

Ellen White făcea următoarea afirmație: „Lepădăm pe Isus Hristos, Cel care ia păcatele lumii, dacă, după ce am acceptat adevărul Său, nu înfățișăm înaintea lumii efectele sfințitoare ale adevărului asupra caracterelor noastre. Dacă nu suntem oameni mai buni, dacă nu suntem mai amabili, mai miloși și mai curtenitori, mai plini de blândețe și amabilitate, dacă nu arătăm altora dragostea care L-a condus pe Isus în lumea noastră, în misiunea Sa de milă, nu suntem martori ai puterii lui Isus Hristos înaintea lumii.”¹

UN EXEMPLU DE IUBIRE

Nu putem fi convingători în împărtășirea dragostei lui Isus altora înainte de a o experimenta noi înșine. Nu putem da ceea ce nu avem. Lumea este plină de oameni care caută dragostea și acceptarea, dorindu-și pacea și fericirea. Ei înțeleg imediat dacă suntem falși. Sinceritatea câștigă inimi.

Tom era fiul unor părinți adventiști. El a fost botezat la 15 ani, odată cu prietenii lui. Era ceea ce toți se așteptau ca el să facă. S-a căsătorit cu o frumoasă fată creștină, dar lucrul acesta nu l-a împiedicat să se unească cu cei care merg pe calea cea largă ce duce la distrugere. Mulți ani mai târziu, soția lui a invitat un pastor să facă o grupă de studiu biblic în casa lor. Tom nu era interesat, dar nu s-a opus, pentru că el și pastorul erau prieteni.

În secret, Tom asculta studiile biblice din camera alăturată. După câteva săptămâni s-a alăturat grupului, stând discret lângă ușă. A fost martor la schimbarea din viața soției și a câtorva din grup. Lui Tom îi plăcea onestitatea lor de a admite greșelile și schimbările pe care le făceau în viața lor. Într-o noapte a început să plângă. Nu erau lacrimi obișnuite, ci

Mărturisirea are putere de convingere numai când este trăită în viața reală.

lacrimi de bucurie și de părere de rău. El mărturisea: „Nu am înțeles niciodată mesajul advent. Ascultând aceste studii, L-am văzut pe Isus într-o lumină nouă. Dumnezeu mi-a dat o a doua șansă și o nouă pereche de ochi. Acum văd lucrurile diferit.”

El s-a botezat pentru că a descoperit o dragoste care constrânge prin faptul că este autentică și molipsitoare.

ASCULTAREA CARE VINDECĂ

Ascultarea este un adevăr foarte criticat și înțeles greșit. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu conduce la vindecarea umanității și întotdeauna aduce beneficii celor ce o practică.

Ea este adevărata expresie a dragostei noastre pentru Isus. Ioan scria: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3).

O tânără de 18 ani, a plecat de acasă pentru a urma universitatea. În timpul primei săptămâni, ea a descoperit că unul din cursuri era vineri seara după apus. S-a dus să vorbească cu lectorul explicându-i că este adventistă de ziua a șaptea și că nu va putea veni la cursurile ținute vineri seara. Lectorul și-a exprimat părerea de rău, însă nu a fost dispus să schimbe programul. În loc să fie intimidată de situația dificilă, tânăra a adus problema înaintea Domnului.

După o săptămână, lectorul a informat clasa că a reprogramat cursul

vineri dimineața. Fără ca studenta să știe, el a sunat la sediul bisericii și a întrebat: „Este adevărat că adventiștii serbează Sabatul de la apusul zilei de vineri până la apusul zilei de sâmbătă?” Aflând că acest lucru este corect, a schimbat orarul pentru cursul său.

Drept urmare, a rezultat o dublă binecuvântare. A fost nu doar o confirmare a credinței ei, ci l-a influențat și pe lector să o trateze cu respect, familiarizându-l cu credința și stilul de viață adventist.

CREAREA OCAZIILOR DE BINECUVÂNTARE

Valorile și adevărurile Împărăției lui Dumnezeu nu aduc automat binecuvântarea asupra celor care le cunosc și nici nu îi influențează pe cei care le află prin ei dacă nu sunt trăite cu bucurie în viața și comportamentul membrilor bisericii. Mărturisirea are putere de convingere numai când este trăită în viața reală. Când facem ceea ce este bine, cinstit și adevărat și luăm poziție pentru valorile biblice ale Împărăției lui Dumnezeu, noi creăm posibilitatea ca Dumnezeu nu numai să acționeze în favoarea noastră, ci să atingă și viețile altora.

Să ne gândim la întrebarea psalmistului: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? (Psalmii 15:1). Răspunsul este limpede: „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocară asupra aproapelui său. El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul” (v. 2-4).

Lumea noastră este fragmentată și dezorientată. Acest lucru este valabil oriunde, chiar dacă acolo există și adventiști de ziua a șaptea. Pentru a ne trăi credința în public, noi trebuie să creștem în privat. Dumnezeu l-a provocat pe Ieremia să caute un om: „dacă se găsește, dacă este vreunul

care să înfăptuiască ce este drept, care să se țină de adevăr” (Ieremia 5:1). Astăzi, Dumnezeu încă Se uită după astfel de oameni: aceia care vor trata cu onestitate lucrurile descoperite în cuvântul scris al lui Dumnezeu, aceia care au credința în Isus și țin poruncile Sale.

Fiecare dintre noi poate răspunde pozitiv lui Dumnezeu spunând: „Doamne, voi fi o persoană credincioasă. Ajută-mă să fiu ceea ce ar trebui să fiu: un adevărat creștin.” Răspunsul nostru îi creează lui Dumnezeu ocazii pentru a ne binecuvânta pe noi și pe cei cu care venim în contact. Aceasta este bucuria noastră ca adventiști de ziua a șaptea.

Întrebări pentru reflecție:

1. Cum ne putem trăi viața în așa fel încât ea să reflecte credința noastră?
2. Ce avem nevoie să schimbăm în viață ca mărturia noastră să fie credibilă pentru alții?
3. Numai lucrarea Duhului Sfânt poate aduce vindecare cu adevărat în viața noastră. Cum putem să găsim curajul de a-l permite să facă acest lucru? Ce ne-ar determina să nu o facem?

¹ Ellen G. White, *That I May Know Him*, (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1964), p. 306.

Audrey Andresson este secretar executiv al Diviziunii Trans-Europene a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Luni

Învățarea viețuirii sfinte

Viața creștină și roadele Duhului

ALAIN CORALIE

Ar putea exista o asociație numită „Asociația Adventistă a Spărgătorilor de Bănci”? O asemenea întrebare, am spune, este ridicolă pentru că sunt anumite stiluri de viață care nu se pot asocia cu adventismul. Atunci cum ar trebui să ne trăim credința? Această întrebare cere un răspuns biblic; cu toate acestea, falsurile abundă.

ÎNȚELEGERE GREȘITĂ: DOUĂ FALSURI MAJORE

Pentru unii, o viață creștină deosebită nu este relevantă, pentru că ei refuză să vadă legătura dintre credință și modul de viață, dintre doctrină și comportament. Apoi sunt cei care se concentrează doar pe reguli și legi, îndepărtându-L pe Hristos din centrul experienței lor religioase.

Apostolul Pavel a fost confruntat cu o situație similară în Galatia. Unii creștini credeau că libertatea în Hristos anulează etica viețuirii (Galateni 5:13 – 6:10). Mai erau și cei care credeau că ei pot câștiga favoarea divină urmând reguli vechi-testamentare depășite, incluzând circumcizia (Galateni 1:1 – 5:12).

Pavel a înfruntat ambele poziții. Acelora care gândeau că faptele sunt neînsemnate, apostolul le-a subliniat că poporul lui Dumnezeu va fi judecat în acord cu faptele săvârșite (Galateni 6:7,8). Acelora care credeau că faptele puteau câștiga un merit divin, Pavel le-a spus „că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos” (Galateni 2:16). Apostolul a socotit că este inutilă o viață de credință creștină care nu este înrădăcinată în Evanghelie, ea devenind în cel mai bun caz har ieftin și, în cel mai grav caz, perfecționism.

Cheia trăirii creștine, conform spuselor lui Pavel, stă într-un angajament total pentru Hristos prin prezența interioară și puterea Duhului Sfânt. În Galateni 5:22,23, el folosește termenul „roada Duhului” pentru a se referi la virtuți sau caracteristici produse de Duhul Sfânt. Pavel face o listă cu nouă virtuți care formează „roada Duhului”. Aceasta include: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.” Toate aceste virtuți reprezintă caracterul lui Hristos, pe care suntem chemați să îl manifestăm ca urmași ai Săi.

După cum indică termenul, roada Duhului nu este un produs uman, ci vine de la Dumnezeu. După cum un măr nu poate face banane și porcul nu poate zbura, tot așa este imposibil pentru omul păcătos să producă virtuți duhovnicești prin el însuși. Numai Dumnezeu poate produce și poate expune caracterul Său în noi. Dar se ridică întrebarea: Împărtășim și altora viziunea biblică a viețuirii creș-

Roada Duhului nu este un produs uman, ci este dat de Dumnezeu.

tine? Adevărul este că nu-L putem înălța pe Hristos în familiile noastre, în bisericile noastre și în comunitățile noastre decât dacă virtuți ca „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” devin parte integrantă a caracterului și vieții noastre creștine.

ÎNȚELEGERE CORECTĂ: TREI ADEVĂRURI VITALE

Cum poate darul Duhului Sfânt să prindă rădăcini în inima noastră și să se manifeste în viața zilnică? În Galateni 5:24,25, Pavel ne indică trei căi corelate în care noi manifestăm adevăratul stil de viață creștin, ca ucenici rodnici.

În primul rând, noi manifestăm un stil de viață creștin de ucenici rodnici atunci când ne reamintim constant că suntem „ai lui Hristos Isus” (v. 24). Pentru a aduce roade, avem nevoie să fim zilnic conectați cu Hristos (vezi Ioan 15:5). În definitiv, a fi creștin înseamnă mai mult decât crezul doctrinar și acceptarea anumitor reguli; înseamnă o transformare radicală a inimii, care duce la ascultarea de Dumnezeu prin credință.

Notați faptul că Pavel așază dragostea în capul listei virtuților, pentru că el vede această supremă virtute ca fiind evidența decisivă care demonstrează autenticitatea viețuirii creștine. În alt loc, el îi îndeamnă pe gala-

teni: „Slujiți-vă unii altora în dragoste” (Galateni 5:13). Punctul principal este: traiul nostru zilnic poate proclama cu putere Evanghelia. Ellen White spune: „Există în viața liniștită, consecventă, a unui creștin curat, adevărat, o elocvență cu mult mai mare decât elocvența cuvintelor. Ceea ce este un om are mai multă influență decât ceea ce spune. ... Cel mai puternic argument în favoarea Evangheliei este un creștin iubitor și iubit.”¹ O viață de creștin adevărat îl are pe Hristos în centrul ei.

În al doilea rând, noi manifestăm un stil de viață creștin, de ucenici rodnici, atunci când crucificăm „firea pământească împreună cu patimile și poftele ei” (v. 24). Fiind creștini, nu putem să îngăduim faptele firii (v. 19-21) și să pretindem că suntem legați de cer. Avem nevoie să murim față de sine. Dietrich Bonhoeffer scria: „Când îl cheamă pe om, Hristos îl invită să vină și să moară.” Credincioșii se angajează să dezlădăcineze toate burueniile care amenință să sufocă viața lor spirituală, astfel ca roada Duhului să înflorească. Aceasta înseamnă că orice obicei, orice practică și viciu care hrănesc viața veche de răsfăț și îngăduință de sine să fie condamnate la moarte. O adevărată viață creștină este o renegare de sine.

În al treilea rând, noi manifestăm un stil de viață creștin, de ucenici rodnici, dacă „umblăm prin Duhul” (Galateni 5:25). A umbla prin Duhul înseamnă să fii controlat de Duhul Sfânt în fiecare compartiment al vieții, începând cu cele mai intime gânduri și emoții până la relațiile și interacțiunile noastre zilnice. Aceasta implică modelarea și umplerea cu vitalitatea Cuvântului, rugăciunii, închinării, părtășiei și slujirii. Este important să ținem cont că orice viață de creștin care nu este condusă de Duhul Sfânt va falimenta lamentabil. Pe măsură ce ținem pasul cu Duhul Sfânt, trebuie să facem o alegere conștientă de a înfometa omul vechi și a cultiva roada Duhului.

Vom face ceea ce se cuvine dacă vom fi însuflețiți în eforturile noastre de puterea divină. Valorile stilului nostru de viață nu se vor asemăna sau conforma cu practica generală. Atunci când Duhul ne convinge de alegerile greșite (în ceea ce spunem, ce cântăm, ce vizionăm ca divertisment etc.), vom căuta cu umilință iertarea. Pe de altă parte, atunci când se pare că facem progrese, ne vom abține de a face critici sau a deveni moraliști cu tovarășii noștri de drum, care au luptele lor în umblarea cu Dumnezeu. Un stil de viață creștin este unul condus de Duhul.

UN PRINCIPIU ÎN PLUS

Roadă Duhului, pusă zilnic în practică, înălță pe Hristos în gândirea, simțămintele și comportarea noastră. Numai o relație vie cu Hristos se poate concretiza într-un mod de a fi și de a trăi care să-L glorifice pe Dumnezeu și să-i atragă pe oameni la El. Concluzionând, iată ce constituie o viață adevărată de creștin: a fi un ucenic rodnic, care reflectă asemănarea cu Hristos în caracter și comportament. Să fie aceasta și experiența noastră!

Întrebări pentru reflecție

1. De ce este important să demonstrăm roada Duhului?
2. Poți identifica schimbări specifice ale stilului de viață pe care Duhul pare să te îndemne să le faci?
3. Cum ar fi viața ta dacă ai oferi control absolut Duhului Sfânt?

¹ Ellen G. White, *Divina vindecare*, pp. 469, 470.

Alain Coralie este secretar executiv al Diviziei Africii Est-Centrale a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Mart

Bucuria vieții depline

Trăind principiile sănătoase ale lui Dumnezeu

TORBEN BERGLAND

Suntem creați pentru o lume mai bună. Suntem creați pentru o viață mai bună. Când Dumnezeu a creat această lume, l-a pus pe om în mijlocul ei. „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune” (Geneza 1:31). Dumnezeu a plănuț ca lumea și viața să fie foarte bune. Noi am fost creați ca să avem o viață care, în fiecare acțiune, gând și simțământ, să reflecte, să proclame, să celebreze și să se bucure de bunătatea lui Dumnezeu. Aceasta a fost și este intenția și dorința lui Dumnezeu pentru viața noastră în această lume.

Dar ceva nu a mers bine.

CĂDEREA

În Grădina Edenului, Adam și Eva au ales să devieze de la ceea ce Dumnezeu plănuise pentru viața lor. Acțiunile lor au cufundat existența lor și a restului creației într-o durere și suferință de neînchipuit. Trebuia doar să fi ascultat și să fi fost loiali; atunci tot răul care a urmat ar fi fost evitat. Dar ei au crezut mai degrabă în ei înșiși decât în Dumnezeu și au ascultat de Diavol. De atunci, istoria umanității a fost una a lipsei de loialitate față de planul lui Dumnezeu în ce privește viața, o istorie a necredinței în El, a durerii, a suferinței și a morții.

SALVAREA

Dar Dumnezeu nu ne-a abandonat. Dumnezeu continuă să încerce să ajungă la fiecare persoană din această lume. Intenția și dorința lui Dumnezeu pentru bunăstare în lumea și viața aceasta încă mai sunt valabile. Însă Diavolul este activ în a ataca tot ce este al lui Dumnezeu – tot ce Dumnezeu a creat, tot ce este bun, tot ce reprezintă viață. Noi ne aflăm în mijlocul controverselor dintre Hristos și Satana, dintre bine și rău, dintre viață și moarte. Hristos caută să ne salveze, în timp ce Diavolul caută să ne distrugă. Toți suntem victimele atacurilor Diavolului. Toți ne-am rătăcit și am mers pe propria cale (Isaia 53:6). Dar orice intenționează Diavolul să distrugă, Dumnezeu este gata să caute și să salveze (Luca 19:10). Dumnezeu nu ne-a abandonat pe noi sau lumea noastră.

„Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug”, a spus Isus (Ioan 10:10). Misiunea lui Isus a fost și este aceea de a contracara acțiunile Diavolului și de a-l învinge, căci el „nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească” (versetul 10). Misiunea lui Isus în lume este viața, viața din belșug. Misiunea Diavolului este moartea. Nu există viață în cel rău. În el este doar moarte. Viața o putem avea doar în Hristos. Viața o avem

Numai El, care a făcut viața, poate prescrie ce este bun.

doar în ceea ce este bun. Viața – viața din belșug – o putem avea numai în credințioșia față de planul lui Dumnezeu pentru lume.

Încă de la început, Diavolul a fost și „este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44). Înselătoria lui cea mare a fost să îi convingă pe bărbați și pe femei că ceea ce el oferă este mai bun, mai de dorit, mai incitant, mai satisfăcător. El a făcut ca ceea ce este rău și păcătos să apară ca fiind binele. Marea lui amăgire este că ceea ce el oferă este gratis și sporește calitatea vieții și că ceea ce oferă Dumnezeu limitează și slăbește calitatea vieții.

De fapt totul este o minciună. Viața reală, adevărata viață, poate exista doar în cadrul creației, binecuvântării și dăruirii lui Dumnezeu. Numai ceea ce oferă Dumnezeu împlinește nevoile noastre reale și satisface cele mai profunde dorințe.

„Domnul... nu lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață fără prihană” (Psalmii 84:11). Dumnezeu este singurul dătător, susținător și vindecător al vieții. Numai El, care a făcut viața, poate prescrie ce este bun. Biblia este descoperirea făcută umanității a ceea ce este bun. Principiile de care Duhul

Sfânt ne convinge când citim cu rugăciune și reflectăm asupra Scripturii sunt rețeta lui Dumnezeu pentru tine și pentru mine, pe care, dacă o aplicăm, vom avea parte de o viață de cea mai bună calitate în această lume. Plecând de la istoria creației la promisiunea unui „cer nou” și a unui „pământ nou” (Apocalipsa 21:1), de la Geneza la Apocalipsa, omului i s-a arătat ce este bine pentru el (Mica 6:8 p.p.). El nu ne privează de niciun bine.

În timp ce noi trăim în mijlocul conflictului dezlănțuit dintre bine și rău, cu amintirea Edenului și cu gândul la viitorul paradis, avem nevoie de vindecare și restaurare zilnică. Dumnezeu a stabilit cum ar trebui să trăim. Ellen White reflectă principiile acestui stil de viață în cartea *Divina vindecare*:

„Aerul curat, lumina solară, cum-pătarea, odihna, exercițiul fizic, dieta corespunzătoare, folosirea apei, încrederea în puterea divină – acestea sunt adevăratele remedii.”¹

Aceste principii pentru o viață sănătoasă sunt sub asediu. Ellen White ne sfătuiește: „Ei au nevoie să fie învățați că fiecare practică ce distruge energiile fizice, mintale sau spirituale este păcat și că sănătatea trebuie să fie asigurată prin ascultarea de legile pe care le-a stabilit Dumnezeu pentru binele întregii omeniri.”² Apoi continuă: „Trebuie să fie făcut clar faptul că umblarea după poruncile lui Dumnezeu este o viețuire corectă. Dumnezeu a stabilit legile naturii, însă legile Sale nu sunt niște impuneri arbitrare. Fiecare «să nu...», atât în legea sănătății trupești, cât și în cea morală, implică o făgăduință. Dacă ne supunem lui, în drumul nostru vom găsi binecuvântare. Dumnezeu nu ne forțează niciodată să facem ceea ce este bine, dar El caută să ne salveze de la rău și să ne conducă la bine.”³

Atunci când poporul Israel stătea la granița cu țara promisă, Moise l-a îndemnat și îndrumat:

„Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul. Căci îți poruncesc azi să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, să umbli pe căile Lui și să păzești poruncile Lui, legile Lui și rânduielile Lui, ca să trăiești și să te înmulțești. ... Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Domnul Dumnezeuul tău, ascultând de glasul Lui și lipindu-te de El: căci de aceasta atârână viața ta” (Deuteronomul 30:15-20).

Astăzi ne aflăm la hotarul țării promise. Trăim ultimele zile înainte de „un cer nou și un pământ nou” (Apocalipsa 21:1). Astăzi și în fiecare zi, provocarea și invitația pentru fiecare dintre noi este: iubiți pe Dumnezeu, ascultați vocea Sa, umblați în ascultare și țineți-vă tare de El. Astfel vom ști ce este bine și vom putea alege viața.

Întrebări pentru reflecție

1. În care aspecte simți că Diavolul atacă viața ta?
2. Ce aspecte din stilul tău de viață ar vrea Dumnezeu ca tu să schimbi, astfel încât să te poți bucura de o viață mai împlinită?
3. Cum poți căuta putere de la Dumnezeu și suport de la alții pe măsură ce faci schimbări în viață?

¹ Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 127.

² *Ibid.*, p. 113.

³ *Ibid.*, p. 114.

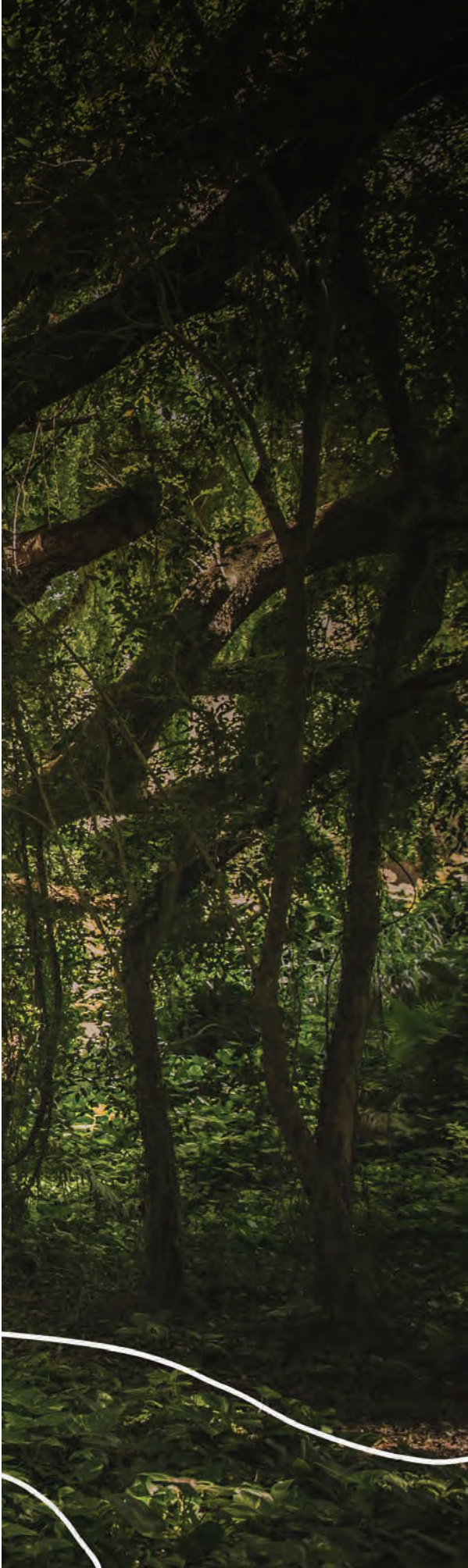
Medicul Torben Bergland este director asociat al Departamentului de Sănătate la Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Incomparabilul Isus

Modelul nostru de stil de viață

ANGEL MANUEL RODRIGUEZ

Bătrânul apostol Ioan scria: „Deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1:3). Și a mai adăugat: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). Apostolul îi înfățișează pe creștini ca fiind cei care trăiesc în Hristos, sau cei care sunt uniți cu Hristos. Viața creștină constă în umblarea zilnică alături de Domnul.

Pentru a locui în Isus, credincioșii sunt chemați să trăiască așa cum a trăit Isus. Ioan a definit procesul locuirii în Hristos ca fiind părtășia cu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și cu ceilalți credincioși. Viețuirea creștină se bazează pe o realitate a sacrificiului lui Isus. Creștinismul este demonstrat de felul de viețuire înaintea lui Dumnezeu și a altora.

Viața lui Isus a fost caracterizată de puterea *transformatoare*. Noi putem avea acces la ea ascultând ceea ce El a spus („ce am auzit”) și aplicând ceea ce El a făcut („ce am văzut cu ochii noștri”) – cu alte cuvinte, suntem modelați de discursul și de acțiunile Sale. El este demonstrația absolută a modului în care creștinul ar trebui să trăiască.

ISUS A CĂUTAT SĂ TRANSFORME OAMENII

Isus a venit ca să transforme radical viețile celor care Îl ascultau și Îl vedeau. El i-a chemat pe oameni la ucenicie.

Ucenicia nu înseamnă doar memorarea învățăturilor Sale, ci și permisiunea ca această putere a învățăturilor Sale să genereze o viață nouă (vezi Ioan 3:1-8). Isus, sursa universală a puterii lui Dumnezeu, a făcut ucenici învingând lucrarea Diavolului în inima oamenilor. Apoi, i-a chemat pe aceștia să-L urmeze pe El.

Un om de știință, prin natura îndeletnicirii lui, era nevoit să meargă prin junglă. Deoarece acolo nu erau nici drumuri, nici poteci, a avut nevoie să ia cu el un ghid local. După ce au parcurs o bucată de drum, omul i-a spus ghidului său:

– Nu văd nicio cărare, nicăieri. Cum de știi că mergem în direcția cea bună?

– Eu sunt calea, a răspuns ghidul. Tu doar urmează-mă!

Mulțumim lui Dumnezeu că urmăim pe Cineva care cunoaște calea! Isus privește la omenirea dezorientată și pierdută și zice: „Eu sunt Calea, urmează-Mă! (vezi Ioan 14:6). Dacă Îl urmăim, atunci vom trăi „cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6).

CUVINTELE LUI ISUS

Se subînțelege că Isus a stabilit un standard a ceea ce înseamnă să fii creștin. Cuvântul Său a fost auzit pe străzile orașelor, în curțile templului, lângă mare, în timpul călătoriilor Lui, descoperind valorile și principiile Împărăției lui Dumnezeu. Prin El, vocea lui Dumnezeu a fost auzită pe planeta căzută, instruind oamenii și dând un nou înțeles învățăturilor pe care poporul Israel le aflase din Vechiul Testament.

Predica de pe Munte este reprezentarea a ceea ce trebuie să fie viața celor care Îl urmează pe Isus și doresc să arate identitatea lor creștină înaintea lumii.

Fiecare dintre faptele lui Hristos reflecta identitatea Sa și astfel a fost ilustrat modul de viață al celor care Îl vor urma și care vor constitui biserica Sa.

În această predică, Isus condamnă uciderea, în mod particular cea care este înfăptuită prin cuvinte de mânie (Matei 5:21,22). El afirmă importanța trăirii în pace unii cu alții (v. 23, 24). El afirmă că adulterul nu este doar actul în sine, ci și procesul mental prin care pofta este cultivată. Ispita poftei în era noastră, cea a internetului, ar fi fost o provocare inimaginabilă pentru cei care au trăit în timpul Lui (v. 27-30). Isus a reiterat căsătoria și a reamintit ascultătorilor Săi că divorțul are complicațiile lui (v. 31, 32).

El a vorbit despre dreptate, despre faptul că mărnimia este preferabilă răzbunării (v. 38-40) și că dragostea – inclusiv cea față de vrăjmași – este unul dintre semnele spiritualității veritabile și cea mai clară reflectare a caracterului lui Dumnezeu.

Isus a spus că mai degrabă trebuie să avem grijă de cei care se află în nevoie decât să ne hrănim propriul egoism (Matei 6:1-4). El le-a reamintit ucenicilor Săi că adevărata comoară este cea păstrată în ceruri (v.19-24) și calitatea vieții spirituale nu depinde de bunurile materiale. Dacă noi Îl căutăm pe Domnul și Împărăția Sa, cele mai profunde nevoi spirituale, emoționale și materiale ne vor fi împlinite (Matei 6:25-34).

În era depresiei și a anxietății ar trebui să primim dragostea lui Dumnezeu pentru noi și să credem că El Se poate îngriji de cele mai profunde nevoi ale noastre. Când suntem ispitiți să-i judecăm pe alții pentru imperfecțiunile lor, Isus ne cere să ne oprim și să recunoaștem că datoria noastră principală este aceea de a trata mai întâi propriile noastre imperfecțiuni (Matei 7:1-5).

Învățăturile lui Isus sunt menite să dea sens vieții noastre, să ne aducă bucurie și să ne înzestreze cu capacitatea de a servi altora. Dragostea este în centrul valorilor Împărăției lui Dumnezeu. Dragostea pentru El nu este doar una dintre porunci; este liantul care păstrează tot edificiul spiritual unit. Dragostea pentru Dumnezeu formează baza pentru conformarea cu legea (cf. 1 Corinteni 13). Dragostea unul pentru altul o arătăm nu doar celor care ne sunt pe plac, dar și celor care ne sunt vrăjmași.

Din nefericire, noi adesea găsim că este dificil să îi iubim pe alții; chiar bisericile pot deveni uneori locuri ale conflictului și ale tensiunii, producând daune unității și identității hristocentrice. Apostolul Ioan trebuie să fi fost conștient de aceasta, pentru că

el a scris: „Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții” (1 Ioan 3:11).

ACȚIUNILE LUI ISUS

Conform Bibliei, caracterul și identitatea sunt manifestate prin acțiuni. Identitatea lui Isus nu a fost ascunsă și inaccesibilă pentru alții. El a devenit om tocmai pentru a manifesta, prin acțiunile Sale, identitatea Sa divină.

Când a fost închis, Ioan Botezătorul a trimis mesageri să-L întrebe pe Isus dacă El era adevăratul Mesia. Isus S-a descoperit ucenicilor lui Ioan nu numai prin ceea ce ei auziseră despre El, ci mai ales prin ceea ce ei L-au văzut făcând (Matei 11:1-6).

Caracterul se descoperă prin acțiunile unei persoane. Isus a mâncat cu vameșii și păcătoșii, dându-și astfel pe față compasiunea divină (Matei 9:11-13). El a trăit o viață de supunere totală față de voia Tatălui (Ioan 5:19) și a întărit această relație având comuniune cu Tatăl prin rugăciune și cunoașterea Scripturilor. El a sfințit Sabatul (Luca 4:16); El a iubit pe vrăjmași și S-a rugat pentru ei (Matei 26:51-53; Luca 23:34). El a învins pe cel rău când a fost ispitit (Matei 4:1-6) și l-a învins prin eliberarea celor care

erau oprimați de demoni și a celor care erau bolnavi (Marcu 1:32-34).

Atunci când oamenii au văzut că Isus face minuni, incluzând vindecarea a doi orbi, ei au înțeles că El și-a pus puterea Sa fără egal în slujba altora (Ioan 9:33). Fiecare dintre faptele lui Hristos reflecta identitatea Sa și astfel a fost ilustrat modul de viață al celor care Îl vor urma și care vor constitui biserica Sa. Întreaga Sa viață a fost o manifestare a iubirii infinite a lui Dumnezeu pentru toate creaturile Sale. Crucificarea Sa pentru a ridica păcatul nostru este demonstrația plenară a iubirii lui Dumnezeu pentru umanitate (Ioan 3:14-16; 1 Ioan 4:7-10).

„SUNT CREȘTIN”

Isus a venit să ne descopere cine era El, prin cuvinte și acțiuni. Dar oamenii L-au recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu în special prin purtarea și conduita Sa.

În timp ce vizitam o țară în care musulmani și creștini trăiau împreună, am luat un taxi către o întâlnire. În timpul călătoriei, l-am întrebat pe șofer despre viața lui religioasă. El a răspuns cu un zâmbet larg: „Eu sunt musulman.” l-am povestit despre unii dintre prietenii mei musulmani și am

menționat cât de devotați îi sunt ei lui Allah.

El m-a întrebat despre religia mea și i-am răspuns ca sunt adventist de ziua a șaptea. Atunci el a râs cu bucurie și aproape că a strigat: „Sunt mulți adventiști în satul meu, iar ei sunt mai buni musulmani decât sunt eu. Ei merg la moscheea lor de câteva ori pe săptămână și petrec sâmbetele în închinare și făcând fapte bune. Ei sunt oameni pioși care se roagă mai mult decât de trei ori pe zi. Ei nu mănâncă porc și nu beau băuturi alcoolice!”

Oamenii ne cunosc mai întâi după modul în care trăim (după acțiunile noastre), apoi după modul în care vorbim. Religia lui Hristos nu înseamnă doar un set intelectual de afirmații sau un sistem teologic, ci trăirea adevărului care ia în stăpânire întreaga persoană. Este un adevăr care transformă radical modul în care noi gândim, vorbim și acționăm.

Ellen White a scris: „Hristos este modelul nostru, exemplul perfect și sfânt care ne-a fost dat ca să Îl urmăm. Nu putem egala vreodată modelul, dar Îl putem imita și ne putem asemăna Lui conform cu abilitățile noastre.”¹

Acest tip de religie văzută de alții prin acțiunile noastre le deschide

acestora ușa ca să audă și să afle adevărul și înseamnă a umbla în această lume cum a umblat Hristos.

Întrebări pentru reflecție

1. De ce Biblia Îl prezintă pe Hristos ca exemplu al nostru?
2. De ce trebuie să ne armonizăm viața noastră cu a lui Isus? Pentru a fi perfecți? Să fim acceptați de Dumnezeu? Să-i putem sluji pe alții? Sau o combinație a tuturor variantelor de mai sus?
3. Ce crezi: este potrivit ca în anumite circumstanțe să ascundem identitatea noastră adventistă?

¹ Ellen G. White, în *Advent Review and Sabbath Herald*, 5 feb. 1895.

Angel Manuel Rodriguez a fost director al Institutului de Cercetare Biblică al Conferinței Generale din 2001 până în 2011.

Întâlniri care schimbă vieți

Viața creștinului și media

KLAUS POPA

Cine ești tu, fiule?” (Geneza 27:18)

Mă întreb dacă Iacov a anticipat că tatăl său, Isaac, îi va pune această întrebare. El probabil a sperat și chiar s-a rugat să nu fie atât de multă conversație. Spera ca tatăl să fie cât mai tăcut posibil, bucurându-se de platoul cu care Iacov îl servea, apoi să-l binecuvânteze și să plece din cortul lui. Simplu și fără complicații. Acum, confruntat cu această întrebare, Iacov era nevoit să răspundă.

Dar ce să spună? „Sunt Iacov, fiul tău” ar fi fost răspunsul cinstit, atunci însă tatăl ar fi știut că urma să fie înșelat. Mai mult de-atât, ce s-ar fi întâmplat cu binecuvântarea mult dorită? S-ar fi transformat în blestem? Iacov a decis să mintă: „Sunt Esau, primul tău născut” (v. 19). El a pretins că este fratele său pentru a primi binecuvântarea. Se pare că Isaac nu era chiar convins, astfel a mai făcut câteva încercări de a afla cine este cel care îl slujește. În cele din urmă însă, Iacov a reușit să fure identitatea fratelui și Isaac l-a binecuvântat.

REALITATEA

Cu câțiva ani în urmă, am vorbit cu un lider al bisericii despre folosirea mijloacelor media în evanghelizare. El a slujit timp de 20 de ani în biserică în domeniul media. În mijlocul conversației, el a spus: „Ca adventiști de ziua a șaptea, am fost mereu pionieri în utilizarea mijloacelor mass-media de diferite tipuri în evanghelizarea publică. Pentru a vesti solia celor trei îngeri unei audiențe cât mai vaste, am început să folosim evanghelizarea prin satelit în anii '90, iar câțiva ani mai târziu s-au lansat canale TV. În curând vom activa cea mai mare rețea de televiziune creștină din întreaga lume.”

„Folosind diferite tipuri de mijloace media, noi am ajuns și continuăm să ajungem la milioane și milioane de oameni de pe întreg globul cu vestea bună a Dumnezeului iubitor. Ce binecuvântare extraordinară!” Apoi el s-a oprit pentru moment. „Știți, uneori mă întreb dacă nu cumva avem tendința de a pune în undă un «univers al credinței» frumos și perfect, dar care nu corespunde cu ceea ce suntem noi în viața zilnică.”

Apoi a făcut iar o pauză. „Ne concentrăm noi în special pe ce ar trebui să credem și cum ar trebui să ne exercităm credința și, făcând așa, ne abatem atenția de la defectele, neajutorarea și slăbiciunea noastră? Ne este greu să recunoaștem față de noi înșine sau față de alții că nu suntem nici buni, cum ne-ar plăcea să fim, și nici cu o credință ideală, cum ar cere-o nivelul transmisiunilor noastre.”

Asemenea întrebări cer un răspuns personal. Nimeni nu poate să dea un răspuns pentru altcineva. Totuși, mulți dintre noi se confruntă cu aceeași situație când își împărtășesc credința. Fiind o comunitate religioasă, noi dorim să ajutăm cât mai mulți oameni să-L cunoască pe Dumnezeu. Cu acest scop în minte, este tentant să ne concentrăm pe ideal, și nu pe realitate? De ce?

În primul rând, fiecare dorește să realizeze și să experimenteze idealul. În al doilea rând, comunicarea idealului pare să aibă un impact major.¹ Istorisirea falimentului și a defectelor nu este atât de convingătoare pe cât sunt istoriile de succes, nu-i așa? În al treilea rând, împărtășirea credinței include prezentarea legii lui Dumnezeu, a adevărilor universale și a principiilor care sunt independente de cultură, de timp și de părerile altor oameni.² În al patrulea rând, nu-i așa că este vorba doar despre Dumnezeu și nu despre noi, despre bunătatea și mila Lui și despre planul lui de mântuire pentru umanitate? În ultimul rând, nu vrem ca oamenii să-și piardă încrederea în Dumnezeu și să renunțe la credință din cauza imperfecțiunilor noastre. Toate acestea sunt motive întemeiate și rezonabile pentru decizia de a transmite o credință ideală și o viață perfectă.

În același timp, preocuparea noastră sau chiar teama că oamenii ar putea să fie îndepărtați de Dumnezeu când văd slăbiciunea noastră poate să ne determine să ne ascundem părțile mai puțin plăcute și, în final,

Trăim pe un tărâm al unui „eu sublim imortalizat” pe ecran.

ajungem să fim văzuți mai bine decât suntem în realitate. Putem deveni mai atenți la modul în care suntem văzuți decât la ce fel de persoane suntem în realitate. Împărtășirea credinței devine mai mult o problemă de aparență decât una legată de cum ești în realitate și ce caracter ai, mai mult o problemă de percepție decât o întâlnire reală și sinceră. Evanghelizarea prin media favorizează transformarea credinței într-o proiecție de dorit și perfectă mai mult decât într-o întâlnire în persoană, pentru că este o modalitate mijlocită (TV, radio, social media etc.) care se interpune între persoane. Putem rămâne cu senzația unei distanțe între experiența spirituală arătoasă, pusă sub reflectoarele platoului de filmare, și credința reală văzută la lumina zilei.

PASUL ÎNAINTE

Se pare că teama de respingere stă la baza acestui mod de lucru – atât la nivel individual, cât și colectiv, în cadrul comunității religioase. De aceea, concentrarea pe perfecțiunea divină, pe legea lui Dumnezeu și pe adevărurile universale, cât și pe crezuri și principii poate funcționa ca un element convenabil de distragere a atenției sau ca o scuză pentru a nu confrunța, accepta și mărturisi imperfecțiunile proprii. Totuși obiectivul împărtășirii credinței nu este să îi convingem pe

alții că omul este perfect și demn de laudă, ci că Dumnezeu este bun, iubitor și plin de milă. La El, oamenii primesc acceptare, iertare și viață.

Când Iacov a plecat spre răsărit, Dumnezeu i S-a revelat ca Salvator al lui și l-a binecuvântat. Dumnezeu nu a făcut lucrul acesta datorită meritelor sale, ci în ciuda a ceea ce el făcuse. El a dorit binecuvântarea, dar nu o merita; el a primit-o pentru că Dumnezeu este milostiv (Geneza 28:10-12).

Aceste considerații nu sunt valabile doar pentru cei responsabili cu slujirea prin mass-media. În „universul social media”, în mijlocul unui constant tsunami de cuvinte, imagini și clipuri, miliarde de oameni din jurul lumii se găsesc implicați în tensiunea dintre sinele real și cel virtual. Trăim pe un tărâm al unui „eu sublim imortalizat” pe ecran. Rămâne totuși întrebarea existențială fundamentală: „Cine sunt eu?”, o problemă care trebuie negreșit cumpănită. Întrebarea provocatoare este: prezentăm lumii întregi pe numeroasele platforme sociale o sumă de lucruri ireale, meșteșugite și exagerate cu privire la un eu falsificat? Sau lăsăm să se întrevadă o imagine reală a ceea ce suntem cu adevărat?

După 20 de ani, Iacov decide să revină acasă. Cu mare teamă și emoție, el se pregătește pentru a-l întâlni pe fratele lui, Esau. O luptă neașteptată izbucnește în timpul nopții între Iacov și un străin care se dovedește a fi o ființă supranaturală. În mijlocul luptei, Iacov spune: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.” Nu era el încă sigur de binecuvântarea după toți acești ani? „Cum îți este numele?” a întrebat străinul. Cred că Iacov a fost surprins, dacă nu chiar șocat, că acest străin l-a confruntat cu aceeași întrebare pe care tatăl său i-a pus-o cu 20 de ani în urmă. „Cine ești?” Va pretinde Iacov din nou că este altcineva pentru a primi o binecuvântare? Sau va fi onest de această dată, indiferent de consecințe?

„Iacov”, a răspuns el. În sfârșit a avut curajul să fie el însuși – Iacov, cel care apucă de călcai și cel ce înșală.

Credința este mereu personală, relațională și manifestată în viața noastră. Credința cuprinde întreaga ființă. Împărtășirea credinței și a vieții într-o manieră holistică cere să fie prezentate toate deopotrivă: și binele, și răul, și succesul, și falimentul, luptele și provocările, dar și dragostea și neajutorarea noastră. Biblia nu se teme de vulnerabilitate. Autorii Bibliei, în mod deschis și fără ascunzișuri, împărtășesc întreaga istorie, nu numai episoadele convenabile.

În timpul întâlnirii neașteptate cu Dumnezeu, Iacov a fost nevoit să se confrunte cu el însuși. A decis să admită cine este. Avem curajul să mergem pe această cale, să ne facem vulnerabili, ca alții să ne poată observa? Dragostea lui Dumnezeu, bunătatea și harul Său au creat un spațiu răscumpărător pentru Iacov. Dumnezeu este credincios. El ne procură același spațiu și nouă.

Întrebări pentru reflecție

1. De ce este atât de dificil să fii real și să arăți cum ești cu adevărat?
2. Care este relația dintre consumul de media și expunerea proprie pe o platformă socială virtuală?
3. Cum putem ajuta generația viitoare de adventiști să relaționeze cu mijloacele media într-un mod sănătos?

¹ Marketingul și publicitatea dovedesc zilnic că, prezentând zâmbetul perfect, corpul perfect, plajele perfecte și apusurile perfecte, se poate vinde orice: pastă de dinți, băuturi răcoritoare, mașini și multe altele.

² Apostolul Pavel scria: „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Rom. 7:12).

Klaus Popa este managerul Stimme der Hoffnung (Vocea Speranței), Centrul Media European al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și locuiește în Alsbach-Hähnlein, Germania.

El face toate lucrurile frumoase

Sexualitatea și viața creștină

GINA WAHLEN

Nu era sigură cum s-a întâmplat – însă s-a întâmplat. Monica¹ a fost crescută într-un cămin adventist și stilul de viață creștin era ceva natural pentru ea. Apoi l-a întâlnit pe Mark, un coleg, student la un colegiu adventist. Ei au petrecut timp împreună, adesea singuri, și astfel o problemă a atras după ea o alta, până când cei doi și-au dat seama că sunt implicați într-o relație sexuală consensuală.

Monica știa ce învață Biblia despre relațiile sexuale extramaritale. Ea încerca adesea să-și adoarmă conștiința întrebându-se cum de ceva care este atât de plăcut poate fi atât de greșit?

Mark și Monica nu sunt singurii. Conform Centrului Național al Statisticilor în Sănătate din Statele Unite, în această țară 88,8% dintre femeile cu vârste cuprinse între 15 și 44 de ani și 89,9% dintre bărbații cu vârste cuprinse între 20 și 44 au raportat că au fost implicați în relații sexuale premaritale², vârsta medie a începerii vieții sexuale fiind de 17,3 ani la femei și 17,0 ani la bărbați.³

Desigur, sexul premarital este doar unul dintre păcatele sexuale interzise de Biblie. Cu toate acestea, mulți se întreabă cum ar putea fi rău ceva plăcut. Care este legătura dintre sexualitate și stilul de viață creștin?

CE NE ÎNVAȚĂ BIBLIA

Biblia este plină de referințe la sex și sexualitate și este utilă ca ghid pentru rolurile acestora și relații sănătoase. Primele cinci cărți ale Bibliei „reglementează activitatea sexuală și stabilesc rolurile sexualității.

Literatura profetică folosește metafore cu înțeles sexual incluse în mesajele judecății lui Dumnezeu din cauza călcării legământului fidelității. Literatura sapiențială deosebește comportamentul sexual al nebunului și folosește imagini sexuale pentru a caracteriza înțelepciunea. Evangheliile folosesc cuvintele și faptele lui Isus pentru a modela comportamentul și dispoziția sexuală a urmașilor Săi. Epistolele tratează probleme concrete ale comportamentului sexual. Apocalipsa conține imagini sexuale și instrucțiuni.⁴

Cu asemenea referințe inspirate la îndemână, ar fi bine să studiem ce instrucțiuni ni se dau, să luăm seama la avertizări și să cerem binecuvântările divine promise.

La început, Dumnezeu a creat ființele umane cu identitate sexuală distinctă: „parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:27). Adam a fost creat din țărâna pământului, iar Eva, din coasta lui Adam, arătându-se astfel apropierea pe care o vor avea.

„Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi «femeie», pentru că a fost luată din om”, a exclamat Adam. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup. Omul și nevasta lui erau amândoi goi și nu le era rușine” (Geneza 2:23-25).

A fi „un singur trup” însumează îmbinarea inimii, minții și sufletului a doi indivizi distincți. Include unitate fizică, mintală, emoțională și spirituală, iar aceasta este în conformitate cu natura holistică a ceea ce suntem noi, ca ființe umane.

Isus afirmă că mariajul este gândit să fie o uniune inseparabilă dintre un bărbat și o femeie (Matei 19:4-6). Această uniune este menită să aducă bucurie, plăcere și plenitudine fizică. În timp ce Biblia vorbește despre bucuria intimității maritale, ea detaliază „exprimările greșite ale sexualității și

Sexualitatea este parte integrantă a identității noastre.

impactul negativ asupra oamenilor și asupra societății. Îi avertizează pe oameni în privința comportamentelor sexuale distructive ca: desfrâul, adulterul, relații intime homosexuale, incestul și poligamia.”⁵

Pentru că aceste comportamente subminează scopul frumos al sexualității umane, noi suntem atenționați să nu ne angajăm în ele (1 Tesaloniceni 4:3-5; Romani 1:26, 27; 1 Corinteni 6: 9-11).

IDENTITATEA DATĂ DE DUMNEZEU

Sexualitatea este parte integrantă a identității noastre. Ea era fundamentală „pentru identitatea personală și viața comunitară, atât în timpurile biblice, cât și astăzi.”⁶ Înțelegerea a ceea ce suntem este esențială pentru modul în care relaționăm cu alții și cu lumea din jurul nostru. Scriptura în mod clar ne descoperă cine suntem și cum ar trebui să trăim.

În Grădina Edenului, Dumnezeu le-a dat copiilor Săi două semne ale identității lor: 1) Sabatul, care ne amintește că El este Creator și Domn; 2) personalitatea noastră, bărbat și femeie, creați după chipul lui Dumnezeu. Aceste două semne ale identității vor fi mereu temelia identității umane.

În articolul său „Sexualitatea ca ceva sacru”, David Thomas arată: „Deoarece sexualitatea este o parte intrinsecă sacră a ființei, dacă ea nu

este respectată cum se cuvine și este tratată ca o banalitate, persoana se va simți disprețuită și călcată în picioare.”⁷

EFECTE DURABILE

Iată ce s-a întâmplat cu Mark și Monica. În timpul perioadei lor romantice, un amalgam de pasiune și plăceri senzuale a urmat dragostei lor ilicite. Dar mai târziu, ei au experimentat vinovăție, păreri de rău, frică și remușcări, după care s-au despărțit; au purtat în ei cicatrici care le-au lezât ființa lor interioară, afectându-le percepția de sine și relația cu alții. Vindecarea a venit numai prin pocăință și întoarcere la Dumnezeu.

Un exemplu clasic de infidelitate sexuală se găsește în istoria lui David și a Bat-Șebeei, consemnată în 2 Samuel 11. Dumnezeu l-a binecuvântat pe David într-o măsură uriașă și împărăția lui s-a întărit. Dar, prin păcatele poftei și adulterului, urmate de crimă, David s-a prăbușit într-un abis de mâhnire din care nu s-a recuperat niciodată total, chiar dacă s-a pocăit profund și a primit iertarea lui Dumnezeu (Psalmii 51; 32).

În contrast cu experiența lui David este cea a lui Iosif care, confruntat cu o ispită aproape copleșitoare, a strigat: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39:9). Integritatea lui Iosif, conștiința curată și încrederea în Dumnezeu i-au dat putere în zilele întunecate, până când a ajuns la momentul dezvinovățirii, al onoarei restabilite și al reabilitării.

URMÂND PLANUL DIVIN

Dumnezeu niciodată nu a intenționat ca noi să trecem prin experiența urmărilor negative rezultate din relații sexuale ilicite și nenaturale. El ne avertizează chiar cu privire la efectele nefaste ale gândurilor impure (Matei 5:28), cum ar fi pornografia, în toate formele ei (cf. Psalmii 101:3).

Biblia ne spune: „Fugiți de curvie! Orice alt păcat pe care-l face omul este un păcat săvârșit afară din trup, dar cine curvește păcătuiește împotriva trupului său” (1 Corinteni 6:18).

De aceea, Dumnezeu, în dragostea Lui pentru noi, a conturat cel mai bun mod de a trăi și ne-a dat instrucțiuni precise de îngrijire a acestei dimensiuni personale foarte intime a vieții noastre. Urmând planul Său, noi devenim receptorii desfătărilor pe care El așteaptă să ni le dea. Pentru cei care sunt căsătoriți, aceasta include bucuria vieții intime. Fie singuri, fie căsătoriți, noi avem satisfacția siguranței că am fost creați după chipul Său, că El are un plan frumos și potrivit pentru viețile noastre și că El va împlini cele mai profunde nevoi ale noastre.

Întrebări pentru reflecție

1. În ce fel sunt legate identitatea personală și sexualitatea?
2. Care este scopul lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană?

¹ Numele au fost schimbate.

² National Survey of Family Growth, National Center for Health Statistics, www.cdc.gov/nchs/nsfg/key_statistics/p.htm.

³ *Ibid.*; www.cdc.gov/nchs/nsfg/key_statistics/s.htm#sexualactivity.

⁴ Barry L. Bandstra and Allen D. Verhey, “Sex, Sexuality”, *International Standard Bible Encyclopedia*, ed. Geoffrey W. Bromiley, rev. ed. (Grand Rapids: Eerdmans, 1988), vol. 4, p. 429.

⁵ “Guidelines for the Seventh-day Adventist Church in Responding to Changing Cultural Attitudes Regarding Homosexual and Other Alternative Sexual Practices,” voted April 17, 2014, <https://tinyurl.com/https-www-adventist-org-art>

⁶ Bandstra and Verhey.

⁷ David E. Thomas, “Sexuality as Something Sacred”, *Adventist Review*, 20 iunie 2013, p. 26.

Gina Wahlen este editor și manager de proiecte în cadrul Departamentului prezidențial al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.

Al doilea Sabat dimineața

Trăind în timpul sfârșitului

Stilul de viață creștin și evenimentele finale

ELLEN G. WHITE

Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:11-14).

Acest pasaj ne învață câteva lecții diferite de ceea ce prezintă mulți care pretind că cred în Evanghelie. Suntem îndemnați să trăim cu cumpătate, dreptate și evlavie în această lume și să așteptăm glorioasa apariție a Dumnezeului și Salvatorului nostru, Isus Hristos.

Unii au obiectat împotriva lucrării mele, pentru că îi învâș pe alții că este datoria noastră să așteptăm arătarea personală a lui Isus pe norii cerului. Ei au spus: „Ai crede că ziua Domnului ar fi chiar în următoarele momente dacă ne-am lua după discursul doamnei White cu privire la venirea lui Hristos; ea vorbește continuu despre acest subiect de patruzeci de ani, iar Domnul încă nu a venit.”

Aceeași obiecție putea fi adusă și cuvintelor lui Hristos. El a spus prin gura ucenicului iubit: „Iată, Eu vin curând”, iar Ioan răspunde: „Amin! Vino, Doamne Isuse!” Isus a rostit aceste cuvinte pentru a avertiza și încuraja pe poporul Său. De ce nu am lua seama la ele? Domnul a spus că cel credincios va fi cel care va fi găsit veghind și așteptându-L pe El.

Timpul exact al revenirii lui Hristos nu este descoperit. Isus a spus: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni.” Dar El a dat semne ale revenirii Sale spunând: „Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă.” El a poruncit: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.”

În vederea acestor lucruri, apostolul scria: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.” Deoarece noi nu cunoaștem ora venirii lui Hristos, trebuie să trăim cu cumpătate, dreptate și evlavie în acest veac, „așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos”.

Hristos Și-a dat viața pentru noi, ca să ne răscumpere din nelegiuire și să ne curețe ca popor special al Său, zelos pentru fapte bune. Credincioșii trebuie să păstreze caracterul Său deosebit, ca reprezentanți ai Săi.

Este de lucru pentru fiecare dintre ei. Bogații ar trebui să ofere banii lor, cei cu vază, influența lor, cei învățați, învățătura lor, cei săraci, virtutea lor. Dacă vor să fie lucrători eficienți împreună cu Dumnezeu, trebuie să intre într-o relație adecvată cu El, ca să reflecte caracterul Lui și lumina

care strălucește pe chipul lui Isus Hristos.

Am văzut că există o clasă de oameni care stabilesc venirea lui Isus ca fiind departe în timp; dar pentru ei, venirea Sa va fi precum a hoțului care vine noaptea și ei vor fi luați prin surprindere de distrugere. Cât de mulți sunt dispuși să fie balansați ca să adoarmă în leagănul siguranței lumești; dar este timpul să ne trezim din somn. Apostolul spune: „De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji.”

Ar trebui să fim treji, să putem discerne semnele timpului și să-i avertizăm pe oameni. Sunt mulți în lume care caută să-i liniștească pe semenii lor spunând: „Pace! Pace!” Și totuși nu este pace. Dar noi ar trebui să adoptăm atitudinea inversă. Sunt mulți care spun celor ce s-au redeșteptat: „Nu vă deranjați fără rost, continuați în necredință, în glorificarea propriei persoane și în viața de plăceri. Ziua Domnului nu este aproape.”

Nu a avut Hristos în vedere acest obiectiv al pregătirii pentru revenire când a zis: „Iată, Eu vin curând”? Nu văzuse El că biserica ar avea nevoie de menținerea acestui solemn eveniment în minte? Să ne alăturăm noi oare batjocoritorilor de la sfârșitul timpului întrebând: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!” Nu aș dori să fac parte din această clasă de oameni. Vreau să-i trezesc pe oameni cu mesajul revenirii în curând a lui Hristos.

O MARE RESPONSABILITATE

Cei care au cunoștință despre adevărul prezent au o mare responsabilitate înaintea lumii. Ei au datoria să-i avertizeze pe oameni despre judecata iminentă. Ei au datoria să-L reprezinte pe Hristos înaintea lumii. Ei nu ar trebui să se autocompătimească pe cale, vorbind de răutatea lor, murmurând și plângându-se de

Spuneți despre dragostea lui Hristos, vorbiți despre puterea Lui, și veți putea trăi ca în cer chiar și aici, în această lume.

asprimea cărării. Ei trebuie să-și ridice gândul către Dumnezeu, să-și deschidă ușa inimii înaintea lui Isus și să-L lase să intre ca să locuiască împreună cu ei.

Noi trebuie să-L așezăm pe Hristos pe tronul inimii noastre, iar templul sufletului să fie curățit de orice murdărie. Venirea în curând a Salvatorului trebuie să fie o realitate vie pentru noi. Întrebarea cea mai importantă pentru acest timp sună astfel: „Care este starea sufletului meu? Împlinesc eu cuvintele lui Hristos? Îi învăț eu pe copiii mei că ei au suflete de salvat și că pacea și sfințenia trebuie să facă parte din viața lor? Îi învăț eu pe ei să-și pună mâinile în mâinile lui Hristos, ca El să-i poată ghida?”

Avem de făcut cea mai serioasă lucrare și nu avem timp de pierdut bând din fântânile secate, care nu au apă. Să venim la Hristos fără întârziere și să bem apa vieții. Să studiem cu sârguință Biblia. Studiul ei este de cea mai mare importanță pentru noi. Scripturile îl pot face pe om înțelept pentru mântuire, totuși cât de puțini găsesc timp pentru a cerceta Cuvântul lui Dumnezeu!

Bărbați și femei sunt absorbiți de lucrurile pieritoare ale pământului. Ei își construiesc speranțele pe temelii fără valoare și își gravează numele în nisip. Chiar și cei care pretind că sunt urmași ai lui Hristos desconsideră chemarea Lui. ...

Dumnezeu ne dă binecuvântările Sale bogate pentru a ne bucura de ele și Se așteaptă ca noi să aducem roade pentru gloria Sa, dar mulți neglijează lucrarea Sa. Ei nu se predau

cu totul voii Sale. Sunt mulți cei care par să creadă că preocupările pentru Dumnezeu și lucrurile cerești tind să-l facă pe om posomorât și nefericit și că nu este benefic pentru sănătate să permiți minții să se ocupe de subiecte religioase.

Când, în tinerețea mea, Dumnezeu mi-a deschis Scripturile, dându-mi lumină asupra adevărilor din Cuvântul Său, am pornit să proclam altora prețioasa veste a mântuirii. Fratele meu mi-a scris: „Te rog, nu ne dezonoara familia! Fac orice pentru tine, numai nu pleca să predici.”

„Dezonorez familia?” am răspuns eu. „Cum pot dezonoara familia dacă predic despre Hristos cel răstignit? Nici dacă mi-ai da aur cât ar intra într-o casă nu voi înceta să dau mărturie pentru Dumnezeu. Îți respect părerea, dar nu voi tăcea, pentru că atunci când Dumnezeu îmi dă lumina Sa, El dorește ca eu să o împart altora, conform cu abilitățile mele.”

Nu au venit preoții și conducătorii la ucenici și le-au poruncit să înceteze cu predicarea în numele lui Hristos? I-au închis pe acești oameni credincioși în temniță, dar un înger al Domnului a venit și i-a eliberat ca să poată spune oamenilor cuvintele vieții. Aceasta este lucrarea noastră. ...

ADEVĂRUL, AȘA CUM ESTE ÎN ISUS

Noi trebuie să prezentăm adevărul așa cum este el în Isus. Hristos a venit în această lume ca să-i salveze pe păcătoși. A trăit pe pământ treizeci de ani pentru a ne fi exemplu. El a îndurat insulta, rușinea, reproșul, ocară

și moartea; totuși, acum El este viu. Este un Salvator viu. S-a ridicat la cer ca să mijlocească pentru noi.

Chiar înainte de crucificare, El S-a rugat ca ucenicii Săi să fie una cu El, cum El era una cu Tatăl Său. Este într-adevăr posibil ca un om păcătos, căzut, să poată fi adus într-o relație atât de înălțată cu Hristos? O astfel de uniune cu Hristos va aduce lumină, pace și liniște sufletului nostru. Atunci când S-a înălțat la cer, El a spus ucenicilor: „Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.” Cine nu ar dori un Mângâietor în vremuri de necaz? ...

Spuneți despre dragostea lui Hristos, vorbiți despre puterea Lui și veți putea trăi ca în cer chiar și aici, în această lume. Reflectați lumina lui Dumnezeu și veți fi ca o grădină udată; sănătatea voastră va înflori cu rapiditate; lumina voastră va răsări în întuneric și gloria Domnului va fi atmosfera care vă va însoți.

Întrebări pentru reflecție

1. Ce înseamnă să trăiești „cu cumpătare, dreptate și evlavie”? În acest context, apropierea revenirii lui Hristos ne face mai inclusivști sau mai exclusiviști?
2. Întrezărind revenirea lui Hristos, care pasaje din Biblie sunt cele mai utile în pregătirea pentru a reflecta caracterul lui Hristos celor din jurul nostru?
3. Pe o scară de la 1 la 10, cât de încrezător ești că vei fi salvat dacă Hristos ar veni astăzi? Fii cinstit.

Advențiștii de Ziua a Șaptea cred că **Ellen G. White** (1827–1915) a exercitat darul biblic al profeției de-a lungul celor peste 70 de ani de slujire publică. Acest fragment este preluat dintr-o scrisoare scrisă de Ellen White, publicată mai târziu în *Semnele timpului* din 24 iunie 1889.

O „jertfă de mulțumire” pentru slava lui Dumnezeu

Săptămâna de Rugăciune este un timp special de consacrare pentru Biserica Adventistă din întreaga lume. Într-un fel am putea spune că întreaga săptămână este o trăire a ceea ce poporul Israel experimenta cu ocazia Zilei Ispășirii. La sfârșitul acestei sărbători, israeliții puteau avea certitudinea că păcatele lor au fost iertate, iar Dumnezeu le-a oferit harul unui nou început. Sunt multe pasaje biblice care evocă solemnitatea acestei sărbători, dar de această dată să ne oprim la Psalmul 50. În acest psalm, poporul este somat să se prezinte la o judecată preliminară, dar nu pentru a fi condamnat, ci pentru o reînviore morală și spirituală a închinării lor. Ceremoniile de la templu își urmau cursul, jertfele erau aduse, și totuși Dumnezeu este întristat pentru că ele își pierduseră semnificația. „Mulți socoteau darurile de jertfă tot așa cum priveau păgânii la jertfele lor — ca daruri prin care să înduplece Divinitatea. Dumnezeu dorea să-i învețe că din iubirea Lui avea să pornească darul care avea să-i împace cu Sine” (DA p. 113). Imaginea cu privire la natura și caracterul lui Dumnezeu era deteriorată, iar motivele închinării deveniseră impure. Noi putem avea impresia că suntem scutiți de astfel de înțelegeri teologice greșite pentru că sistemul jertfelor a fost abrogat la crucea de la Golgota prin jertfa Mântuitorului. Dar să nu uităm că principiul jertfirii este esența adevăratului creștinism și o dovadă că harul lui Dumnezeu este eficient în viața noastră (Romani 12:1). Adevărata închinare și astăzi are în centrul ei jertfa, iar fără jertfă închinarea nu există.

Ce dorește cu adevărat Dumnezeu de la poporul Său? Iată, răspunsul se găsește tocmai în centrul acestui psalm: „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri și împlinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt. Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi (Psalmii 50:14-15).

Sunt trei lucruri pe care Dumnezeu le așteaptă de la noi prin aceste cuvinte: grațitudine, credincioșie și încredere că El răspunde la rugăciunile noastre.

A-L lăuda pe Dumnezeu este ceva natural atunci când vedem cine este El cu adevărat, ce a făcut în trecut și continuă să facă în prezent și în viitor pentru noi. Grațitudinea în schimb nu se rezumă doar la cuvinte, este cu mult mai profundă, este cu adevărat o jertfă. În vechime, rolul „jertfei de mulțumire” era să exprime totala dependență față de Dumnezeu și harul Său. Esența jertfei era exprimată tocmai prin umilința și dependența închinătorului, recunoscând că nu merită absolut nimic, ci totul vine de la Dumnezeu. Atât de mare nevoie este să facem ordine în gândirea noastră și în relația cu Dumnezeu atunci când ne exprimăm recunoștința prin darurile noastre și chiar prin darul pe care vrem să-l aducem lui Dumnezeu în această săptămână de rugăciune. Dumnezeu este cel care ne vorbește: „Căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea” (v. 12). Ce putem să-i oferim cuiva care are absolut totul? Putem să-i oferim iubire, ascultare și

grațitudine. Nu El are nevoie de darul nostru, ci noi avem nevoie să ne exprimăm într-un mod tangibil, chiar al sacrificiului, grațitudinea pentru tot ce ne-a dăruit prin Fiul Său.

Privind în urmă la anul care curând se va încheia, an plin de încercări, este timpul să ne cercetăm dacă sunt rămăneri în urmă la capitolul „daruri” sau „jertfe de mulțumire” pentru slava lui Dumnezeu. Sunt convinși că cei mai mulți membri au căutat să fie credincioși în dăruirea zecimii, chiar dacă o perioadă destul de lungă nu am avut ocazia să ne închinăm prin zecimile și darurile noastre la casa de rugăciune. Ce putem spune în schimb despre „daruri” sau „jertfa de mulțumire”? Sunt rămăneri în urmă? Dacă considerăm că acum este timpul să ne împlinim „juruințele făcute Celui Preaînalt” (v. 14), să folosim această ocazie. Nimeni nu știe dacă vom mai avea astfel de privilegii. Prin Darul Săptămânii de Rugăciune, care este un dar mondial, se pot extinde granițele Împărăției lui Dumnezeu. Este darul care susține vestirea Evangheliei în toată lumea, așa cum Mântuitorul a cerut prin ultimele Sale cuvinte înainte de înălțare (Matei 28:19-20).

Dumnezeu să binecuvânteze consacrarea prin dăruirea fiecăruia!

Ioan Câmpian, directorul Departamentului Isprăvnicie și Spiritul Profetic EUD

Discernământ la vremea sfârșitului

AUREL NEAȚU

PSALM 105:23

23 Is-ra-el also came into E'-gypt; and Ja'-cob sojourned in the land of Ham.
24 And he increased his people greatly; and made them stronger than their enemies.
25 He turned their heart to hate his people, to deal subtilly with his servants.

Moses Was Used to Free Israel

26 He sent Mo'-ses his servant; and Aa'-ron whom he had chosen.
27 They shewed his signs among them, and wonders in the land of Ham.
28 He sent darkness, and made it dark; and they rebelled not against his word.
29 He turned their waters into blood, and slew their fish.
30 Their land brought forth frogs in abundance, in the chambers of their kings.
31 He spake, and there came divers sorts of flies, and lice in all their coasts.

32 He gave them hail for rain, and flaming fire in their land.
33 He smote their vines also and their fig trees; and brake the trees of their coasts.
34 He spake, and the locusts came, and caterpillars, and that without number.
35 And did eat up all the herbs in their land, and devoured the fruit of their ground.
36 He smote also all their strength, the chief of all their strength.
37 He brought them forth also with silver and gold; and there was not one feeble person among their tribes.

38 E'-gypt was glad when they departed: for the fear of them a cloud for a covering; and fire to give light in the night.
39 He spread a cloud for a covering, and gave light in the night.
40 The people asked, and he brought quails, and satisfied them with the bread of heaven.
41 He opened the rock, and the waters gushed out; they ran in the dry places like a river.

God's Faithfulness to Israel

42 For he remembered his holy promise, and A'-bra-ham his servant.
43 And he brought forth his people with joy, and his chosen with gladness.
44 And gave them the labour of the heathen; and they inherited the labour of the people.
45 That they might observe his statutes, and keep his laws. Praise ye the LORD.

PSALM 106

God's Mercy Endures Forever

PRAISE ye the LORD. O give thanks unto the LORD; for he is good: for his mercy endureth for ever.
2 Who can utter the mighty acts of the LORD? who can shew forth all his praise?
3 Blessed are they that keep judgment, and he that doeth righteousness at all times.
4 Remember me, O LORD, with the favour that thou bearest unto thy people: O visit me with thy salvation.
5 That I may see the good of thy chosen, that I may rejoice in the gladness of thy nation, that I may glory with thine inheritance.
6 We have sinned with our fathers; we have committed iniquity, we have done wickedly.
7 Our fathers remembered not the multitude of thy mercies; but provoked him at the sea, even at the Red sea.
8 Nevertheless he saved them for his name's

416

sake, that he might make his mighty power to be known.
9 He rebuked the Red sea also, and it was dried up; so he led them through the depths, as through the wilderness.
10 And he saved them from the hand of him that hated them, and redeemed them from the hand of the enemy.
11 And the waters covered their enemies: there was not one of them left.
12 Then believed they his words: they sang his praise.

Israel Sinned Repeatedly

13 They soon forgot his works; they waited not for his counsel;
14 But lusted exceedingly in the wilderness, and tempted God in the desert.
15 And he gave them their request; but sent leanness into their soul.
16 They envied Mo'-ses also in the camp, and Aa'-ron the saint of the LORD.
17 The earth opened and swallowed up Ba'-lam, and covered the company of A-bi-ran.
18 And a fire was kindled in the wicked: the flame burned up the calf in Ho'-reb, and wor-shipped the molten image.
19 They made a calf in Ho'-reb, and worshipped the molten image.
20 Thus they changed their glory into the shame of an ox that eateth grass.
21 They forgot God their saviour, which had done great things in E'-gypt;
22 Wondrous works in the land of Ham, and terrible things by the Red sea.
23 Therefore he said that he would destroy them: had not Mo'-ses his chosen stood before him in the breach, to turn away his wrath, lest he should destroy them.

Israel Refused to Enter the Land

24 Yea, they despised the pleasant land; they believed not his word:
25 But murmured in their tents, and hearkened not unto the voice of the LORD.
26 Therefore he lifted up his hand against them, to overthrow them in the wilderness;
27 To overthrow their seed also among the nations, and to scatter them in the lands.

Israel Worshipped Idols

28 They joined themselves also unto Ba'-al-pe-or; and ate the sacrifices of the dead.
29 Thus they provoked him to anger with their inventions; and the plague brake in upon them.
30 Then stood up Phin'-e-has, and executed judgment; and so the plague was stayed.
31 And that was counted unto him for righteousness unto all generations for evermore.
32 They angered him also at the waters of strife, so that it went ill with Mo'-ses for their sakes:
33 Because they provoked his spirit; so that he spake unadvisedly with his lips.
34 They did not destroy the nations, concerning whom the LORD commanded them:
35 But were mingled among the heathen, and learned their works.
36 And they served their idols: which were a snare unto them.
37 Yea, they sacrificed their sons and their daughters unto devils.
38 And shed innocent blood; even the blood of their sons and of their daughters, whom

417

shadow of death, and brake their bands in sunder.
15 On that men would praise the LORD for his goodness, and for his wonderful works to the children of men!
16 For he hath broken the gates of brass, and cut the bars of iron in sunder.

Deliverance from Transgressions

PSALM 107:1

17 Fools because of their transgression, and because of their iniquities, are afflicted.
18 Their soul is afflicted, and they draw out the bars of their captivity.
19 They cry unto the LORD in their trouble, and he delivered them from their affliction.
20 They were brought into subjection under their iniquities, and they that hated them ruled over them.
21 Their enemies also oppressed them, and they were brought into subjection under their iniquities.
22 Many times did he deliver them: but they forgot his counsel, and were brought low for their iniquity.
23 Nevertheless he regarded their affliction, when he heard their cry:
24 And he remembered according to the multitude of his mercies.
25 He made them also to be pitied of all those that carried them captives.
26 Save us, O LORD our God, and rather us than among the heathen, to give thanks unto thy holy name, and to triumph in thy praise.
27 Blessed be the LORD God of Is-ra-el from everlasting to everlasting: and let all the people say Amen. Praise ye the LORD.

BOOK V

Psalm 107—150

PSALM 107

God's Redemptive Power

GIVE thanks unto the LORD, for he is good: for his mercy endureth for ever.
2 Let the redeemed say: whom he hath redeemed from the enemy.
3 And gathered them out of all lands, from the east, and from the west, from the south.
4 They wandered in the wilderness in a solitary way; they found no city.
5 Hungry and thirsty, they fell in the snow.
6 Then they cried unto the LORD, and he delivered them from all their troubles, and he delivered them.
7 And he led them forth by a straight way, and they might go to a city of habitation.
8 On that men would praise the LORD for his goodness, and for his wonderful works to the children of men!
9 For he satisfieth the longing soul, and filleth the hungry soul with goodness.
10 Such as sit in darkness and in the shadow of death, being bound with affliction and with trouble, and oppressed by the most High.
11 Because they rebelled against the LORD, and contemned his word, and despised his counsel, and despised his voice, and despised his word, and despised his counsel, and despised his voice, and despised his word.
12 Therefore he brought down their heart with labour; they fell down, and there was none to help.
13 Then they cried unto the LORD in their trouble, and he saved them out of their distresses.
14 He brought them out of darkness and the

In vremurile noastre, veștile circulă cu repeziciune. Ne actualizăm mai rapid decât oricând informațiile despre starea vremii, starea prietenilor plecați peste hotare sau evoluția unui eveniment. Totuși, vestea cea bună că Isus Se întoarce repede nu a ajuns în toată lumea. Avantajele comunicării la distanță și toate instrumentele comunicării moderne nu ne-au ajutat prea mult în acest sens.

Una dintre cauze este aceea că veștile neadevărate au o viteză de propagare mult mai mare. Specialiștii avertizează că veștile neadevărate circulă de șase ori mai repede decât informațiile corecte. Numărul șase are o semnificație cunoscută celor care iubesc Cuvântul lui Dumnezeu și studiază vremea sfârșitului. Diavolul, tatăl minciunii, îi ține pe oameni ocupați cu răspândirea minciunii. Drept urmare, „izbăvirea s-a întors îndărăt și mântuirea a stat deoparte, căci adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie” (Isaia 59:14).

Astăzi avem nevoie de discernământ, o calitate indispensabilă celor care urmează să treacă prin „noaptea strâmtorării lui Iacov”. Să fim tari în credință și să ne împotrivim Diavolului, pentru că el dorește să semene confuzie și îndoială, mai ales printre cei aleși.

„VOR VENI ROMANII”

Vă invit să învățăm din exemplul Mântuitorului nostru. Persoana și învățăturile Sale au fost subiectul unor atacuri bine ținute, având ca scop o campanie de denigrare publică. Săta dorea ca Hristos să nu fie recunoscut ca Mesia și, prin agenții lui, a lansat tot felul de zvonuri: că atunci când va veni Mesia, oamenii nu vor ști de unde este (Ioan 7:27), că Isus este din Galileea, și nu din Betleem, după cum indicase profeția (Ioan 7:40-43) sau că Isus ar fi născut din adulter (Ioan 8:41), făcând aluzie la controversa legată de nașterea Lui (Matei 1:19). Mai târziu, circulau vorbe despre Mântuitorul că

nu are școală sau că nu respectă tradiția bătrânilor. Ideea că Isus încălca Sabatul – un *fake news* al acelor zile – a fost atât de șiret ticluită, încât face ravagii până astăzi. Afirmatia Domnului despre distrugerea Templului și rezidirea lui a fost răstălmăcită (Marcu 14:56-59). Se spunea că din Galileea nu s-a ridicat niciun proroc, când de fapt prorocul Iona trăise în aceeași regiune.

Când a făcut primele minuni de înviere, fariseii au scornit știri false, dar după învierea lui Lazăr și-au dat seama că „cu toată iscusința lor, nu puteau să înlăture o asemenea dovadă” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 537). Spre sfârșitul vieții, valorile de simpatie ale poporului față de Domnul creșteau permanent. Dușmanii au lansat acuzații de înaltă trădare față de neamul iudeilor, spunând că, dacă lucrurile rămân așa, „vor veni romanii” (Ioan 11:48) și le vor nimici locul și neamul. Și dezinformarea a continuat și după învierea Domnului. Mai-marii și soldații au lansat zvonul care a persistat „până în ziua de astăzi” că ucenicii au furat trupul Mântuitorului (Matei 28:15).

ORICINE POATE FI AFECTAT

Să nu credem că urmașii Domnului erau imuni în fața închipuirilor sau a adevărilor trunchiate. Într-o noapte, Petru Îl privea pe Domnul și credea că vede o nălucă. A fost nevoie de o minune ca să fie încredințat că nu e așa (Matei 14:25-21). După înviere, aceiași ucenici, plini de spaimă, credeau că văd un duh. Când au văzut urmele rănilor, s-au bucurat, dar „nu credeau și se mirau”. Ca să îi convingă, Domnul a mâncat de față cu ei (Luca 24:36-43).

Se pare că este firesc să crezi minciuna în locul adevărului. Mai târziu, unii ucenici credeau că apostolul Ioan va trăi veșnic (Ioan 21:23). Chiar și capetele încoronate se amăgeau singure, crezând în plăsmuiri. Un exemplu este cărmuitorul Irod, care spunea

Astăzi avem nevoie de discernământ, o calitate indispensabilă celor care urmează să treacă prin „noaptea strâmtorării lui Iacov”.

slujitorilor săi că Isus este de fapt Ioan Botezătorul „înviat din morți” (Ioan 14:2, vezi și un caz din Vechiul Testament în 2 Samuel 13:30).

ÎN LANȚ CU DIAVOLUL

Autorul Epistolei către Evrei ne spune că nu e ușor să deosebești binele de rău. În lumea cunoștinței binelui și răului, doar cei care se antrenează pot detecta informațiile amăgitoare. Apostolul afirma că „hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuintare, să deosebească binele și răul” (Evrei 5:14).

Cum poți dezvolta discernământul de a separa pleava de grâu și adevărul de minciună? Răspunsul e de mare folos, întrucât Ellen White prevede că, la vremea sfârșitului, poporul lui Dumnezeu va fi supus unui atac îndoit al dezinformărilor atât din interior, cât și din exterior. Loviturile dinăuntru vor fi subtile și îi vor afecta pe mulți. Un paragraf din cartea *Mărturii pentru comunitate*, volumul V, p. 295 descrie lucrul acesta.

„Satana speră să implice rămășița poporului lui Dumnezeu în ruina generală ce stă să vină asupra pământului. Pe măsură ce venirea Domnului se apropie, el va fi mai categoric și mai

hotărât în eforturile sale pentru a-i înfrânge. Bărbați și femei se vor ridica pretinzând că au o lumină nouă sau niște descoperiri noi, cu tendința de a zdruncina credința în vechile semne de hotar. Învățăturile lor nu vor suporta proba Cuvântului lui Dumnezeu și, cu toate acestea, suflete vor fi înșelate. Vești neadevărate vor fi purtate dintr-o parte în alta și unii vor fi prinși în cursa aceasta. Ei vor crede aceste zvonuri și, la rândul lor, le vor repeta, iar în felul acesta se va forma un lanț ce-i va lega de arhiînșelătorul. Acest sfârșit nu va fi manifestat totdeauna într-o sfidare deschisă a solii-lor pe care Dumnezeu le trimite, dar o necredință categorică este exprimată în multe feluri. Fiecare declarație falsă care este făcută hrănește și întărește această necredință, iar prin aceste mijloace, multe suflete vor fi îndreptate într-o direcție greșită.”

Același volum ne oferă și sfaturile care ne salvează din ispite înșelătoare. „Dacă este cineva în comunitate care exercită o influență contrară iubirii și bunăvoinței dezinteresate pe care Domnul Isus le manifestă față de noi, dacă ei trag separat de frații lor, cei credincioși trebuie să se ocupe cu multă înțelepciune de aceste cazuri, lucrând pentru sufletele lor și, cu toate acestea, fiind foarte atenți ca influența lor să nu-i atingă și pe alții și astfel biserica să fie dusă în rătăcire de nemulțumirea lor și de vești sau rapoarte neadevărate. Unii sunt plini de mulțumire de sine. Sunt puțini cei despre care ei gândesc că sunt drești, căci ei pun la îndoială și găsesc greșeli în fiecare faptă sau lucrare a celorlalți. Acestor persoane nu trebuie să li se îngăduie să pună în primejdie interesele bisericii. Pentru a ridica nivelul moral al bisericii, fiecare ar trebui să simtă că este de datoria lui să caute să aibă o experiență personală spirituală, prin practicarea unor principii biblice stricte, ca înaintea unui Dumnezeu sfânt (p. 480).

ULTIMA LOVITURĂ

Al doilea atac diabolic îndreptat împotriva bisericii va veni asupra tuturor acelor care au rămas în picioare după primul atac. Profetul bisericii dezvăluie în cartea *Tragedia veacurilor* (p. 614) că adventiștii vor fi subiect universal de *fake news*, în același fel cum, pe vremuri, Domnul Hristos a fost ținta unei campanii denigratoare organizate de mai-marii iudeilor. Ellen White descrie viitorul în cuvintele următoare: „Aceia care cinstesc Legea lui Dumnezeu au fost acuzați că au adus nenorocirile peste lume și vor fi priviți ca fiind cauza convulsiilor îngrozitoare ale naturii, a discordiei și a vărsării de sânge dintre popoare, care umplu pământul de durere. Puterea care a însoțit ultima avertizare i-a umplut de mânie pe nelegiuții, mânia lor s-a aprins împotriva tuturor acelor care au primit solia, iar Satana va provoca spiritul de ură și de persecuție cu o și mai mare intensitate.”

Din fericire, știm că necazul acesta va fi scurtat, tocmai spre salvarea celor neprihăniți. Să ne rugăm lui Dumnezeu ca, în vremea sfârșitului, să avem discernământ. Încă de pe acum putem să ne deprindem să deosebim binele de rău.

Întrebări:

1. Ce poți face din punct de vedere practic pentru a dezvolta discernământul atât de necesar în vremea sfârșitului?
2. Cum înțelegi afirmația Domnului Isus din Matei 5:11?
3. Cum te ajută sfatul din 1 Timotei 4:6-7 în vremea când suntem bombardați cu tot felul de teorii asupra realității înconjurătoare, fără vreo legătură cu misiunea bisericii noastre?

Aurel Neașu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

O carte ciudată

Perlă biblică: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16).

Keke s-a înscris la cursurile acestei școli creștine „ciudate” pentru a învăța limba engleză. Profesorii americani erau foarte buni și răbdători cu el. Dar i se părea că foloseau mereu o carte neagră pentru a preda lecțiile.

— Domnule, de ce este cartea aceasta neagră atât de specială? a întrebat Keke curios. Nu am mai văzut-o niciodată.

— Este Biblia! Este Cuvântul lui Dumnezeu, care ne învață să fim buni, i-a răspuns pastorul Thompson.

— Chiar așa? Trebuie să o citesc. Poate mă va ajuta să mă schimb și să fiu bun. Mama ar fi foarte bucuroasă dacă aș face asta, a adăugat Keke cu ochii sclipind.

Imediat ce și-a terminat temele, Keke a deschis cartea neagră împrumutată de la pastorul Thompson. Trebuie să știu ce conține, a murmurat Keke.

— Nu mai citi acea carte, i-a poruncit mama. Nu îți umple mintea cu idei ciudate de la acești creștini. Nu uita! Noi suntem budiști, l-a amenințat mama mânioasă.

— Îmi place cartea aceasta deoarece are idei ciudate și amuzan-

te! Îmi cere să fiu bun cu dușmanii mei; să întorc obrazul stâng dacă sunt lovit peste cel drept; să mă gândesc întâi la alții; să mă rog fără încetare. Nici nu îmi imaginez ce ar spune prietenii mei! exclamă Keke.

— Ce te-a apucat? s-au înfuriat prietenii lui Keke. Ne-ai părăsit și nu te mai joci cu noi, s-au plâns ei. Nu mai faci glume și pozne. Nu mai mănânci carne de porc. Nu mai ești amuzant!

Câteva luni mai târziu, Keke s-a dus la profesorul lui cu o cerere neobișnuită.

— Pastore Thompson, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră chiar acum. Cred în Isus, în Biblie și în tot ceea ce ea conține. Vreau să fiu botezat! a declarat Keke cu fermitate.

— Slavă Domnului! a exclamat pastorul Thompson.

SĂ APROFUNDĂM

- Cum te-a ajutat Biblia în viață, acasă și la școală?
- Ce versete biblice vorbesc direct inimii tale?
- Crezi că este dificil să continui să citești Biblia? De ce?
- Este posibil să ne trăim viața în conformitate cu ceea ce ne învață Biblia?

APLICAȚIE PRACTICĂ

Scrie o poezie sau un cântec despre Biblie și valoarea ei și împărtășește cu prietenii de la biserică și de la școală.

Alcătuiește un calendar personal pentru studiul regulat al Bibliei.

Duminică

Un tată iertător

Perlă biblică: „Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi” (Coloseni 3:13).

Juni se pregătea de culcare când a auzit pașii grei ai tatălui urcând scările. Corpul a început să îi tremure de frică și s-a ascuns sub pat. Apoi a simțit două mâini puternice trăgându-l de sub pat.

— Ajutor! Ajutor! a strigat Juni în timp ce încerca să se elibereze din mâinile tatălui. Nu mă lovi! Te rog, nu mă lovi!

Înainte ca Juni să se poată elibera, tatăl l-a lovit.

— Doar nu crezi că scapi de mine! Ha! Ha! Ha! Ești la fel ca mama ta! Femeie rea! Femeie rea! a țipat tatăl în timp ce era să cadă, prea beat ca să îi pese. Ești un băiat rău! Un băiat rău!

A doua zi, după ce s-a trezit din beție, tatălui i-a părut rău că l-a lovit pe Juni. Acum era calm, dar Juni era prea îngrozit ca să se apropie de el.

Trecuseră doi ani de când mama lui Juni îi părăsise, și tatăl lui Juni își îneca necazul în alcool. Credea că poate așa nu va mai simți lipsa soției, dar alcoolul nu îl ajuta. În schimb, îl bătea pe Juni noapte de noapte. Bietul băiat!

— Lolo, Lola, vă implor lăsați-mă să locuiesc cu voi. Nu mai pot rezista. O să mă omoare în curând! se ruga Juni de bunicii lui.

— Săracul de tine, trebuie să te scoatem din mâinile tatălui tău, au spus Lolo și Lola cu fermitate.

Juni a fost recunoscător să își petreacă următorii ani din adolescență cu Lolo și Lola. Fără bătaie! Fără frică! Fără lovituri și vânătaie!

După mai mulți ani, Juni a absolvit colegiul. Într-o zi, bunicii au venit la el cu o cerere ciudată.

— Juni, nu ți-am spus mai devreme. Tatăl tău este în închisoare și este foarte bolnav. Nu vrei să mergi să-l vizitezi? l-au întrebat Lolo și Lola.

— Ce? Vreți să-l vizitez? În niciun caz! Nu este tatăl meu și nu vreau un tată ca el, spuse Juni mânios.

— Indiferent ce a făcut, este încă tatăl tău. A început să bea doar după plecarea mamei tale, a explicat Lolo. Trebuie să-l ierți.

— Ne vom ruga ca Dumnezeu să te ajute să-l ierți, a spus Lola, ținând Biblia în mână.

După luni de luptă cu sine, a venit ziua ca Juni să-și viziteze tatăl în închisoare. Când s-au văzut, tată și fiu s-au îmbrățișat plângând.

— Îmi pare rău, fiule, pentru tot răul pe care ți l-am făcut, spune tatăl plângând.

— Te iert, tată, te iert! a spus Juni cu lacrimi în ochi. A fost o revedere fericită! Iertarea vine doar prin Isus Hristos.

SĂ APROFUNDĂM

- Ce a vrut Isus să spună când a afirmat că trebuie să iertăm de șaptezeci de ori câte șapte (Matei 18:21,22)?
- De ce este bine pentru noi să iertăm, chiar dacă este dificil?

APLICAȚIE PRACTICĂ

Roagă-te pentru prietenii sau colegii care nu se poartă frumos cu tine, ca să înveți să fii bun cu ei.

Scrie un mesaj de încurajare unei persoane pe care nu o plăci în mod special.

Luni

Micuțul misionar al lui Isus

Perlă biblică: „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege” (Galateni 5:22,23).

Mamă, sunt atât de mulți copii în jurul locuinței noastre care nu știu despre Isus, oftă Elena. Pot să fac ceva pentru ei? Isus îi iubește pe toți copiii, spuse Elena cu entuziasm.

— Ce idee minunată! zise mama. Ce vrei să faci?

— Ce crezi? Abia mi-am primit Talking Backpack*. Pot alcătuî un grup mic și pot împărtăși vestea cea bună cu ei. Îi pot învăța cântece despre Isus și o să le spun povești din Biblie, spuse Elena. Haide să începem imediat! O să-mi invit prietenii să vină acasă la noi în fiecare vineri seara, adăugă ea.

Elena invită un prieten special și prietenul ei invită alți copii și tot așa. În prima seară, la ea acasă au venit 12 copii. Le-a spus povestiri biblice și le-a dăruit o insișă pe care scria „Isus te iubește”. A ajutat-o pe mama să pregătească prăjituri pentru copii. Câtă bucurie și încurajare pentru Elena!

* Talking Backpack este o inițiativă creată de Diviziunea Inter-Americană. Vizitează www.interamerica.org/project/the-talking-backpack/.

— Mamă, vin atât de mulți copii în fiecare săptămână! Am încetat să îi mai număr, dar le plac foarte mult povestirile despre Isus. O să mă rog ca ei să Îl accepte pe Isus ca prieten al lor, exclamă Elena bucuroasă.

La un an de la începerea micului grup, câțiva dintre prietenii ei L-au acceptat pe Isus și au fost botezați. O mare bucurie i-a umplut inima Elenei!

SĂ APROFUNDĂM

- Care roadă a Duhului ți se pare dificil de pus în practica de zi cu zi? De ce?
- În lumea de astăzi, plină de violență, frică, terorism, mai poți avea pace în inimă? Găsește un verset care ne arată cum putem găsi pacea.
- Este posibil să îți iubești dușmanii sau pe cineva care îți face rău? De ce? De ce nu?

APLICAȚIE PRACTICĂ

Discută cu părinții sau cu instructorul de la Școala de Sabat un proiect prin care le puteți arăta dragoste și bunătate celor mai puțin norocoși.

Roagă-te pentru copiii ai căror părinți sunt în închisoare. Află numele unor astfel de familii și scrie-le felicitări de încurajare.

Marți

Somnoroasa

Perlă biblică: „Nu știi că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3:16,17).

Katrina Foster, știi ce oră este? Treci în pat acum, porunci mama.

— Imediat, dar trebuie să îmi termin proiectul. Nu îți face griji, voi fi bine, răspunse Katrina.

— Oh, draga mea, sunt îngrijorată pentru tine. O să îți distrugi sănătatea, spuse mama temătoare.

— Sunt bine, o asigură imediat Katrina.

— Nu poți începe proiectul mai devreme? Ai toată după-amiaza la dispoziție, dar pe-treci prea mult timp pe Instagram trimițând mesaje prietenilor, spuse mama nemulțumită.

— Sunt bine, mamă! Mamele se îngrijorează degeaba! adăugă Katrina.

După câteva săptămâni, Katrina începu să adoarmă în timpul orelor. Adormise de patru ori în timpul unei săptămâni. Profesoara ei, dna Bouchett, era îngrijorată.

— Doamnă Foster, trebuie să îi controlați orele de somn ale Katrinai, îi spuse dna Bouchett mamei. A adormit la ore de patru ori săptămâna aceasta! Este morocănoasă și se ceartă des cu colegii.

— Bine, voi încerca să lucrez cu Katrina în privința asta, o asigură mama pe profesoară.

— Katrina, sunt foarte dezamăgită de spusele profesoarei tale. Știi că trupul tău este templul lui Dumnezeu? Dacă îl distrugi prin a dormi doar trei sau patru ore pe noapte, îți vei pierde energia și puterea de a gândi, spuse mama.

— Îmi pare rău, mamă. O să încerc să mă culc mai devreme. Ai vrea să te rogi pentru mine? o imploră Katrina.

— Da, trebuie să Îl rugăm pe Isus să te ajute să îți planifici ziua mai bine. Îți poți termina temele și să ai timp și pentru prietenii. Îți voi lua telefonul în fiecare seară înainte de culcare, spuse mama hotărâtă.

— Nu poți face asta! imploră Katrina. Presupun că nu am de ales, așa e?

— Da! răspunse mama zâmbind.

SĂ APROFUNDĂM

- De ce afirmă Pavel că trupul nostru este templul lui Dumnezeu (1 Corinteni 3:16)?
- De ce nu ne face bine lipsa somnului?
- De ce este Dumnezeu preocupat de sănătatea copiilor Lui?

APLICAȚIE PRACTICĂ

Alcătuiește un program zilnic al activităților de după școală și urmează-l.

Cu ajutorul părinților, planuiește un meniu săptămânal cu alimente hrănitoare.

A fi măinile lui Isus

Perlă biblică: „Să iubești pe Domul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10:27).

Mamă, putem pregăti niște mâncare pentru copiii străzii din jurul bisericii? întrebară gemenele Larinee și Sarinee.

— Ce idee bună, fetelor! exclamă mama. Dar de câți bani avem nevoie pentru a-i hrăni pe toți? întrebă mama.

— Poate putem cere fiecărui membru să doneze ingrediente ca să le putem folosi. Sigur că și ei vor să ajute, răspunseră gemenele la unison. Nu asta ne-a spus Isus să facem? Care este versetul în care ne spune ceva cu privire la ajutorul celorlalți? întrebă Larinee.

— Da, în Matei 25, Isus a spus că atunci când ajutam pe cineva, oferind hrană săracilor, vizitându-i și rugându-ne pentru cei din închisoare, facem aceste lucruri pentru El. Isus este modelul nostru de servire a celor din jur, explică tatăl.

În următoarele două zile, Larinee și Sarinee au fost foarte ocupate dând telefoane membrilor pentru a le cere donații de legume și fructe pentru proiectul lor special.

— Domnule Janu, puteți dona niște legume și fructe următorul Sabat pentru ca noi să putem pregăti mâncare pentru copiii străzii? îl întrebară fetele pe prezbiter.

— Ce idee minunată, fetelor! Sunt bucuros să vă ajut la proiectul vostru. O să o rog pe soția mea să vă ajute la gătit, sugeră prezbiterul.

Duminică, Sarinne și Larinee, cu ajutorul mamei, al dnei Janu și al altor femei din biserică, au pregătit opt oale de supă. Tatăl, împreună cu câțiva prezbiteri și diaconi au ajutat la transportarea hranei în parc, unde s-au întâlnit cu copiii străzii. Ce zi plină de agitație a fost!

— Îți mulțumim, Isuse, pentru că ne-ai ajutat! Am hrănit 80 de copii înfometați! exclamă gemenele cu zâmbete pe față. Vrem să fim ca Isus!

SĂ APROFUNDĂM

- Citește Matei 25:31-41 și discutați de ce este dificil de urmat modelul lui Isus de servire a celor din jur.
- Studiind parabola bunului samaritean (Luca 10:25-37), cum putem deveni samariteni ai zilelor noastre?

APLICAȚIE PRACTICĂ

Împreună cu părinții sau instructorul Școlii de Sabat, identificați un proiect prin care puteți sluji precum Isus în comunitatea voastră.

Găsește doi sau trei prieteni și mergeți în jurul comunității pentru a vă ruga pentru familiile de acolo.

Joi

Mărturia lui Brian

Perlă biblică: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31).

Băieți, ați văzut ultimul film Harry Potter? întreabă Zach entuziasmat.

Este uimitor felul în care acele creaturi ciudate pot zbura!

— Cum se numește? întrebare Jamie și Jeannie simultan. Poate ar trebui să îl vedem și noi.

— Cred că ar trebui să fim precauți cu privire la filmele pe care le vizionăm, îi atenționează Brian pe prietenii lui. Creaturile care zboară și au abilități nu sunt reale.

— Ne uităm doar pentru amuzament și distracție, spuse Zach. Trebuie să avem imaginație, nu-i așa? adăugă el făcând cu ochiul.

— Ți-a spus mama ta să nu vizionezi aceste filme? întrebă Jeannie curioasă.

— Da, dar nu e vorba numai de mama; este din Biblie! explică

Brian hotărât. Dacă ne umplem mintea cu aceste povești neadevărate, cu vrăjitori și magicieni, vom ajunge să credem mai mult în ele decât în puterea lui Isus.

— Cred că Brian are dreptate! În Biblie, Pavel spune undeva în Corinteni că ceea ce vedem, citim sau facem trebuie să fie spre slava lui Isus, spuse Jamie. Haide să căutăm versetul!

— Știu asta, prieteni, aprobă Zach. Aceste filme științifico-fantastice te fac dependent și nu te poți opri din a le viziona.

— Haideți să ne rugăm unul pentru altul, ca să alegem să citim cărți bune, să vizionăm filme bune și să ne jucăm pe calculator jocuri educative pentru a-L onora

pe Isus, spuseră cei patru prieteni la unison.

SĂ APROFUNDĂM

- Ce înseamnă să facem totul spre slava lui Dumnezeu (1 Corinteni 10:31)? Poți identifica unele dintre aceste lucruri?
- Este ușor să ai un stil de viață creștin acasă, la școală, la biserică sau în comunitate?
- Ce a vrut să spună Pavel când ne-a îndemnat să ne punem toată armura lui Dumnezeu (Efeseni 6:10-18)?

APLICAȚIE PRACTICĂ

la-ți o zi pentru a face curățenie în cameră. Aruncă toate

DVD-urile, cărțile și CD-urile care nu te ajută în viața creștină.

Împreună cu doi sau trei prieteni, alcătuiți o listă de jocuri video bune, cărți bune și programe TV bune, care sunt potrivite pentru voi. Apoi rugați-vă împreună, pentru a-l cere lui Dumnezeu să vă ajute să faceți alegeri bune.

Vineri

Fă curat în mintea ta

Perla biblică: „Omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli” (Coloseni 3:5).

Tatăl și mama pregăteau familia pentru altarul de seară, când au observat că Raymond era încă la calculator.

— Ray, nu știi ce activitate urmează? întrebă mama nerăbdătoare. Te așteptăm cu toții.

— Bine, bine, vin, spuse Ray.

La terminarea altarului, tatăl i-a rugat pe copii să mai rămână; avea ceva important de spus.

— Ce se întâmplă, Ray? Am observat că petreci mult timp la calculator, îl întrebă tata pe adolescent.

— Poate se uită la fete goale, spuse sora mai mică, Joni. De asta ne avertizează profesorii cu privire la pericolul pornografiei.

— Ray și Joni, haideți să vorbim despre asta, ca să înțelegeți ce înseamnă și de ce nu este bună pentru noi, explică tatăl. Știți ce este pornografia? întrebă tatăl serios, iar ambii copii răspunseră că nu știu. Pornografia înseamnă imagini sau filme cu oameni care sunt îmbrăcați sumar sau sunt dezbrăcați. Ne arată oameni care fac anumite lucruri care trebuie făcute doar în privat, continuă tatăl. Acești oameni sunt plătiți să facă asta.

— Ce rușinos! spuse Joni.

— Știți care este pericolul pentru copii? întrebă tatăl. Nu reprezintă dragostea adevărată și intimitatea. Tratează femeile și bărbații ca pe niște obiecte. Dacă priviți astfel de imagini, puteți deveni dependenți ca de un drog.

— Nu am știut că este atât de periculos, spuse Ray. Am crezut că sunt doar niște imagini.

— Știți că Pavel ne sfătuiește să ne gândim la lucruri care sunt bune, curate, adevărate, frumoase și respectabile? le reaminti tatăl

copiilor (Filipeni 4:8). Dar Diavolul este gata să ispitească pe oricine, inclusiv pe copii, să petreacă timp cu lucruri nepotrivite.

— Îți mulțumesc că ne-ai spus, tată. Roagă-te cu noi ca să fim puternici pentru a nu mai privi la imagini nepotrivite, spuse Ray.

SĂ APROFUNDĂM

- Studiază Marcu 9:47. Ce a vrut Isus să ne spună când a zis să ne scoatem un ochi dacă ne face să privim la imagini nepotrivite? Ce ne-a spus El cu privire la modul în care să trăim?
- Care sunt tentațiile sexuale cu care te confrunți? Cum te poți lupta cu ele ca să duci o viață de creștin victorios?

APLICAȚIE PRACTICĂ

Scrie un eseu pe care să-l prezinți colegilor cu privire la pericolele pornografiei (lucrează împreună cu profesorii la acest proiect).

Împrumută câteva cărți care învață despre sexualitatea creștină și citește-le. Identifică modul în care aceste cărți răspund la întrebările pe care le ai cu privire la sexualitate. Discută cu părinții despre acest subiect.

Sabatul al doilea

În viață

Perlă biblică: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui” (Apocalipsa 1:7).

Mamă, bunicul lui Carlos este foarte bolnav și ei spun că mai are câteva zile de trăit, spuse Paulo cu tristețe.

— Da, dragule. Este foarte trist. Este trist să pierzi pe cineva drag.

— Am observat că Belen și Carlos plâng mult atunci când vorbesc despre bunicul lor, îi spuse Paulo mamei lui.

— Nu fi trist. Există speranță pentru noi toți! spuse mama cu bucurie. Spune-le prietenilor tăi.

— Ce speranță mai este după ce mori? Întrebă Paulo nedumerit.

— Biblia ne spune că Isus va reveni curând să îi trezească pe cei care au murit crezând în El, spuse mama. Haide să căutăm 1 Tesaloniceni 4:16,17 pentru a citi această făgăduință biblică.

— Minunat, mamă! exclamă Paulo. Vreau să împărtășesc această speranță cu Carlos și

Belen. Spune că cei care au murit îl vor întâlni primii pe Isus și că cei care sunt în viață vor fi luați ca să se întâlnească cu Isus pe nor, spuse Paulo entuziasmat.

— Mergi mâine și împărtășește această veste minunată cu prietenii tăi, îl încurajă mama zâmbind.

SĂ APROFUNDĂM

- Compară 1 Tesaloniceni 4:16,17 cu 1 Corinteni 15:51,52 și Ioan 5:28,29. De ce este a doua venire a lui Isus atât de importantă pentru noi în ce privește moartea? Este această făgăduință primită bine de cei care nu cred în El?
- Care este avertizarea dată în Luca 21:34-36 cu privire la modul în care trebuie să trăim în ultimele zile?

APLICAȚIE PRACTICĂ

Roagă-te cu părinții și/sau cu doi prieteni pentru cei care au pierdut pe cineva drag, ca să se încreadă în făgăduința lui Isus că îi vor vedea iar.

Decorează cinci sau șase cartonașe (7,5×12,5 cm) cu texte biblice care ne dau speranța învierii când Isus va reveni. Împarte-le celor care au pierdut pe cineva drag.

Consultă broșura strategiei misionare a Uniunii de Conferințe
pentru anul Anul Copiilor și al Tinerilor (2020–2021).

RĂMÂI TÂNĂR! URMEAZĂ-MĂ!

57293